

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№9 (96)
ВЕРЕСЕНЬ
2012 РОКУ**

ГОСПОДЬ ПОТРЕБУЄ ТЕБЕ

Джордж Давидюк
Євангеліст

Замолоду я підробляв, чистячи килими по хатах. Одного разу господиня покликala мене і каже: «Розкажи мені про свою віру». І я подумав: «Цього дня я почистив килим для Господа Ісуса Христа».

ст. 2

ПОВНОТА В ІСУСІ

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВСУ

Нам необхідно вчитися від героїв віри. Якщо ми досягнули висоти в Христі, то потрібно її триматися. Апостол Павло назвав малолітками людей, які почали говорити, чії вони. У Христі ми маємо повноту любові та мудрості. Нам не потрібна релігія, нам потрібен Христос. Нам потрібна жива віра. А це спосіб життя, спосіб мислення, це серце, наповнене Божою любов'ю, яке вміщає все.

Коли Матір Тереза поїхала в Індію, вона присвятила себе спасінню людей. 42 тисячі нещасних, пропащих підняла вона з канав. Вона згадувала, що не дивилася, як вони виглядають, у кожному з них вона бачила Ісуса. І все робила для Ісуса.

Дорогі друзі! Той, хто пізнав Бога, не може мати тісного серця. Той, у кого серце тісне, може знати Бога, але не знати Його Самого. Бог говорить через пророка: «Так говорить Господь: Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться! Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Мої уподобання, каже Господь!» (Єр. 9:22-23).

Бог так бажає, щоб ми Його пізнавали. Блудний син не знав серця отця. Він бачив в ньому лише якогось начальника, а так хочеться бути вільним, незалежним. І це бажання бути незалежним спонукало його заявити батькові: «Віддай мені належну частку».

Коли він пішов, він мав неправильні уявлення про свого батька. Але коли він впритул підійшов до воріт смерті, коли простягав руку до того корита зі свинячою їжею, він раптом згадав, що в нього є батько. І що сказав? «У мого батька аж надмір хліба».

У нашого Бога аж надмір хліба! Нам не треба шукати нових вчень. Бо що тільки не вигадають сьогодні. Тільки Ісус може будувати Церкву. Тільки Дух Святий може її підняти. І коли ми пізнаємо Його любов, нам легко любити, легко прощати. Якщо ти, друже, не можеш любити, проблема не в Бозі, а в тобі.

ст. 2

ЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД БОГА

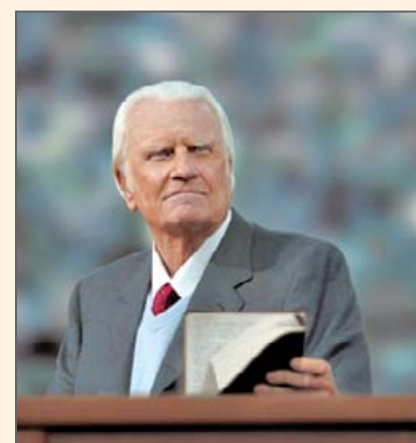
Анатолій Безкровний
Старший пресвітер Донецького
обласного об'єднання церков ХВС,
єпископ

Поміркуймо сьогодні над питанням залежності. Мова не піде про негативні залежності – існує залежність правильна. Усі ми залежні від родичів, певною мірою, відповідальні за них, та найбільше ми залежні від Бога.

ст. 3

БІЛЛІ ГРЕМ ЗАКЛИКАЄ АМЕРИКУ ДО ПОКАЯННЯ

Лист відомого євангеліста Біллі Грема, що закликає Америку і її «обманутий народ» до покаяння, – це одне з застережень про те, що країні загрожує Божий суд.

«Це може бути нашим останнім шансом закликати Америку до молитви», – сказала Анна Гіменес, національний директор служіння «Америка для Ісуса».

ст. 2

ОСВІЧЕНИЙ ХРИСТІЯНИН

Василь Мартинюк
Кандидат
філологічних наук

Якщо говорити про освіту в середовищі п'ятидесятників, то почуємо багато суперечливих думок. Одні доказуватимуть, що освіта для християнина – першорядна необхідність, без якої він не зростатиме не тільки духовно, як християнин, а навіть розумово, як людина. Інші скажуть, що християнину ніякої освіти не треба, що спасіння не в освіті, що наші батьки й діди були неосвіченими, але були справжніми християнами, наповненими Духом Святим.

ст. 4

СЕСТРА МИЛОСЕРДЯ

Тамара Резникова

«Так нехай і ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного»
(Мт. 5:16).

ст. 7

П'ЯТИДЕСЯТНИЦТВО: сьогодення і перспективи

24-25 липня в Кишиневі проходило чергове засідання Комітету Міжнародної асамблеї християн віри євангельської (МАХВЕ). Такі засідання проводяться двічі на рік і є унікальною можливістю для перших керівників євангельських союзів 17 країн колишнього СРСР, Східної Європи, США і Канади для того, щоб зібратися і молитися разом.

Основна ціль Асамблеї – координація діяльності національних об'єднань, що входять до її складу, зміцнення зв'язків між ними, турбота про єдність Церкви, чистоту вчення ХВЄ, захист релігійних прав і свобод віруючих людей, підготовка служителів місцевих церков і поширення Євангелія.

Сьогодні до МАХВЕ входять 16 національних п'ятидесятницьких об'єднань. 26 старших служителів утворюють Комітет МАХВЕ. Керує діяльністю МАХВЕ президент, який вибирається з числа керівників національних союзів на два роки. Одночасно обирають віце-президента МАХВЕ, який через два роки автоматично стає президентом.

Кожні два роки чинний президент проводить конференцію МАХВЕ, на якій

урочисто передає керівництво віце-президенту. Для ведення і зберігання ділової документації МАХВЕ вибирає секретаря. Секретарем МАХВЕ з 1998 року є Іванас Шкуліс.

Цього року чергове засідання Комітету МАХВЕ було приурочене до конференції з нагоди 20-річчя об'єднання різних п'ятидесятницьких груп Молдови в один Союз ХВЄ.

Церкву ХВЄ України на зустрічі пред-

ставляли старший єпископ Михайло Паночко та його заступники – єпископи Микола Синюк, Михайло Мокієнко, Олександр Бабійчук та Юрій Веремій. На конференції також були присутні делегати зі США, Німеччини, Білорусі, Литви та України.

Євангельським церквам Молдови – реєстрованим та нереєстрованим вдалося збе-

регти єдність духа в непростих умовах. Про це говорили старші єпископи найбільших п'ятидесятницьких союзів сусідньої держави.

Єпископ Петро Борщ подав інформацію про життя євангельської церкви в Молдові за останні 20 років, про історію минулого життя та служіння.

Протягом трьох днів до присутніх

зверталися Михайло Паночко, Віктор Райчинець, Віктор Павловський, Микола Гриб, Адам Бондарук, Віктор Прохор, Георгій Бабій, Віктор Фольц, Сергій Хомич, Іван Шкуліс, Олексій Руденький, Петро Саєнко, Джордж Давидюк.

Деякі промови, виголошені на цюгорічному засіданні Комітету МАХВЕ, пропонуємо вашій увазі.

ПОВНОТА В ІСУСІ

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЄУ

Наблизилися до повноти Божої. Павло розумів це, він закликав віруючих в Ефесі, в Колосах досягати Божих глибин, він благав Господа дати їм Духа... Але чекай, Павле, та ж Господь вже дав їм, вони вже хрещені Духом Святим! Виявляється, не всі хрещені Духом Святим мали Духа премудрості.

Наші немудрі вчинки засвідчують, що ми лише по коліна в воді. Для чого нам Дух премудрості? Для того, щоб пізнати волю Його, щоб пізнати, до чого нас кличе Господь.

Повнота не лише в любові, в Ісусі є повнота мудрості. І я би радий всім віруючим людям просити в Бога мудрості. Багато хто хоче бути духовним, але небагато хочуть бути мудрим. Однак духовність без мудрості – річ дуже небезпечна.

В одній церкві якесь сестра отримала відкриття про брата-служителя. Вийшла перед церквою і так йому дала. Їй кажуть – не можна так. Як не можна? Це від Бога об'явлення. Але ж якщо Бог дав це

відкриття тобі, а не всій церкві, то піди до нього і йому скажи. А тепер як його будуть сприймати за кафедрою? Та помилка, якої він допустився, може перекреслити його життя, бо як тільки ми дізнаємося про помилки одні одних, ми стаємо дуже цікавими людьми. Бог простив давним-давно, а наша пам'ять – ні. Ця отрута спливе в пам'яті не раз.

Повнота любові і мудрості в Ісусі Христі – це невичерпний океан, з якого ми черпаємо жменями, потрошки. Хлебнув – і ти вже найсвятіший на землі. Лишилося взяти кадило і піти у святее святих. Але це не так. Або духовне начало слабеньке, або мудрості мало.

Тому не шукаймо нічого і нікого іншого – в Ісусі для нас є все. Не можеш любити брата – іди, сповідайся, і Бог виле у твоє серце любов Духом Святим.

Брак мудрості – іди до Ісуса, у Нього досконала мудрість. У Нього – повнота милосердя, доброти, терпіння. Учні Ісуса дивувалися Його терпінню. А Він навчав їх. Сьогодні Він навчає нас. Тільки б ми вчилися.

БІЛЛІ ГРЕМ ЗАКЛИКАЄ АМЕРИКУ ДО ПОКАЯННЯ

Сотні тисяч людей зберуться в Independence Mall 28-29 вересня, щоб помолитися молитвою клопотання за США. «Ми вважаємо, що, можливо, це встаннє в нас є така можливість. Ніневія – великий приклад. Бачачи всю гріховність цього міста, Бог все ж зцілює цю землю, коли вони зробили те, що Він велів, і покалися. Це нагадає сьогоденнє становище Америки. Ми на краю руйнування, і ми знаємо це, але Бог дає Америці ще один шанс».

У своєму листі «Моє серце болить за Америку» 93-річний Грем написав, що згадає, як його покійна дружина Рут одного разу висловила занепокоєння з приводу «страхотливої спіралі вниз», по якій котиться країна, вигукнувши: «Якщо Бог не покарає Америку, то Йому варто пробачити Содому і Гоморрі».

Грем, який проповідував для величезної кількості людей – більше двох мільярдів, написав: «Цікаво, що б сказала Рут сьогодні про країну, де егоїзм, гордість і безсоромність стали ознаками способу життя».

«Чудова новина полягає в тому, що наш Господь – Бог милості і відповідає на покаяння. У дні Йони Ніневія була єдиною суперсилою у світі – багаторою, безтурботною та егоїстичною. Коли пророк Йона нарешті прибув до Ніневії і проголосив Боже застереження, люди почули і покалися. Я вважаю, що те саме відбулося знову, цього разу в нашій країні».

Лист Грома закликає Америку до покаяння і є одним із численних аналогічних попереджень шанованих християнських лідерів за останні місяці. У них йдеться, зокрема, про те, що країна котиться по спіралі економічного занепаду, аморальності, корупції, світського гуманізму і нападок на релігійні свободи.

Джек Гейффорд, пастор-засновник церкви Way in Van Nuys, Каліфорнія, і колишній президент міжнародної церкви «Слово Євангелія», каже: «Я не відчуваю відчаю. Я відчуваю невідкладність. Ми в такій точці, коли

необхідні відчайдушні дії, і голос Біллі, як ніякий інший, може спонукати до цього».

«Той факт, що Грем написав листа, повинен привернути нашу увагу, – сказав Канн, старший рабин найбільшої в країні месіанської громади Beth Israel Worship Center в Вейні, Нью-Джерсі. – Я вірю, що це дуже вирішальний час для Америки і для народу Божого в Америці. Те, як поведеться нині Америка, вплине на світ, а те, як поведеться народ Божий в Америці, вплине на Америку. На мою думку, лист Грома є ще однією чіткою ознакою того, що ми перебуваємо в вирішальній точці».

Джоел Розенберг, автор бестселера «Вибух: чи зможе Америка зцілитися від економічних і духовних змін вчасно?», вторить висловлюванням Канна в блозі, відзначаючи, що лист Грома «підкреслює необхідність духовного відродження».

«Америка в смертельній небезпеці, – написав Розенберг. – Побойтеся в Аврорі. Скандал з педофілією в Пенсильванії. Аборт і порнографія, витрати і борги... Цей список можна продовжувати. У своїй книзі я намагаюся показати, наскільки серйозна ситуація і що тільки третє велике пробудження може бути єдиною відповіддю на неї».

Лист Грома написано в час, коли кілька організацій планують молитовні зустрічі, євангельські фестивалі та інші такого роду події.

У своєму листі Грем написав, що його син Франклін планує провести акцію «Моя надія», ціль якої – принести Євангеліє в райони і будинки в кожному куточку Америки в наступному році».

«Америка відчайдушно потребує ще одного великого пробудження, – впевнена Сінді Джейкобс, співзасновник Generals International. – Не можна не рахуватися з Ім'ям Ісуса і думати, що Бог цього не бачить. Нам всім потрібно відповідати на це послання надії, а також мужньо приєднати свій голос до заклику Церкві і країні покаятися».

Починаючи з 26 вересня і до 6 листопада буде проходити ініціатива

«40 днів для порятунку Америки» – заклику до молитви, посту і покаяння протягом 40 днів, що передують виборам в США.

«Під час американської революції, найтемніших днів громадянської війни, у період нашої участі у Другій світовій війні такі різні лідери, як Джордж Вашингтон, Авраам Лінкольн і Франклін Делано Рузвельт оголошували про час загальної молитви, посту і покаяння», – написав Рік Скарбороу, глава кампанії «40 днів, щоб врятувати Америку» на веб-сайті.

«Сьогодні наша країна переживає кризу – тривалий економічний занепад, моральне руйнування і міжнародний тероризм, але у всього цього є духовне підґрунтя. Разом вони лякають навіть більше, ніж те, з чим зіткнулися американці в 1776, 1863 і 1941 роках. Нині, як і тоді, наша доля в руках Божих. Криза, що загрожує нам, вища від можливостей людини, і її не вирішити без божественного керівництва. Нічого, крім третього великого пробудження, не може нас врятувати».

Минулого року губернатор Техасу Рік Пері оголосив 6 серпня Днем національної молитви, посту і покаяння і запросив інших губернаторів відвідати стадіон Response at Reliant в Х'юстоні. Говорячи про випробування, що оточили країну, – від «всесвітньої економічної кризи до природних катастроф, затяжну небезпеку тероризму і безперестанне зниження культури», Пері сказав, що вірить, що настав час «зібрати усіх лідерів зі США в День молитви і посту, як це описано в книзі пророка Йойла».

Дар Стрінгер, засновник Somebody Cares America і координатор національної мобілізації Response, каже, що битва за душі в країні ще в процесі. «Пролунав заклику до пробудження, і все ж «ми продовжуємо дрімати».

«Я думаю, слова 93-річного Грома глибоко вплинуть на кожного з нас. Я справді вірю, що ми переживаємо момент, описаний у другому розділі Книги пророка Йойла. Церква повинна серйозно покаятися. Америка в небезпеці. Нам потрібно, щоб втрутився Сам Бог».

НХС.

ГОСПОДЬ ПОТРЕБУЄ ТЕБЕ

Джордж Давидюк
Євангеліст

Ти щось робиш, а тобі не дякують? Не аплодують? Не визнають тебе? Не розуміють? Працюй для Нього, для Його слави. А Господь дасть тобі Свою нагороду.

Ти дякуєш. Для кого ти служиш? Ти господар – для кого готує їсти? Ти співак. Для кого ти співаєш? Господь потребує тебе.

Є люди зв'язані настільки, що аби їх розв'язати, треба проговорити до хазяїна гріха: «В Ім'я Ісуса Христа визволи мого сина, визволи мою доньку, визволи мого чоловіка...» І він відпустить ув'язнених.

Згадаймо біблійну історію. Коли Ісус перед в'їздом в Єрусалим мав потребу в осли, осла розв'язали і привели до Господа, і Він сів на нього. Хазяїн визволив його. І Христос тріумфально в'їхав в Єрусалим.

Люди кричать: «Осанна!». Але кричать

Господу, а не ослу. Бо осел – то осел. Ніхто не казав, мовляв, дивись, які гарні зуби в того осла.

Ми – осли для Господа в доброму розумінні цього слова. Так, як старозаповітні левити, ми несемо ковчег на своїх плечах.

Ти знаєш, хто ти є? Чи ти хочеш звільнитися? Скажи це Ісусу, і Він відв'яже тебе. Бо Він потребує тебе.

Скажи Йому, що готовий відізватися на Його заклику і піти на працю. Ісая каже: «І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для Нас? А я відказав: Ось я, пошли Ти мене!» (Іс. 6:8).

Так одного разу вийшов і я – з моїм другом Павлом Худевичем. Мені тоді було 18 років, у нашій церкві проповідував Ярл Пейсті. І запитав, хто готовий бути місіонером для слов'ян. І я, хлопець, що народився в Америці, вигукнув: «Я».

Бог кличе людей. Хто піде? Господь потребує тебе! Нехай жоден гріх не в'яже тебе. Чи ти чуєш Його голос? Будь вільний, відізвися на поклик Бога. Ісус кличе тебе.

ЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД БОГА

Анатолій Безкровний

**Старший пресвітер Донецького
обласного об'єднання церков ХВЕ,
єпископ**

«Боже, своїми вухами ми чули, наші батьки нам оповідали: велике Ти діло вчинив за їхніх днів, за днів стародавніх: Ти вигнав поганів Своєю рукою, а їх осадив, понищив народи, а їх Ти поширив! Не мечем-бо своїм вони землю посіли, і їхнє рамено їм не допомогло, а правиця Твоя та рамено Твоє, та Світло обличчя Твого, бо Ти їх уподобав Ти Сам – Цар мій, о Боже, звели ж про спасіння для Якова: Тобою поб'ємо своїх ворогів, ім'ям Твоїм будемо топтати повсталих на нас, бо я буду надіятися не на лука свого, і мій меч не допоможе мені, але Ти нас спасеш від противників наших і наших ненависників засоромиш!» (Пс. 43:2-8).

У цих кількох віршах автор 11 разів вказує на Бога. Це показує, наскільки він розумів свою залежність від Бога. Нам треба брати з нього приклад. Джон Максвел в одній зі своїх книг пише, що з десяти людей, покликаних на служіння, до 65 років залишається лише один. Дев'ятеро сходять з дистанції. Практично, 95% втрат служителі мають до 65 років. Це дуже великий відсоток.

На мій погляд, одна з найбільших проблем або причин того, чому служителі сходять з дистанції, – вони перестають усвідомлювати свою залежність від Бога. Якби ми завжди усвідомлювали цю залежність, ми би завжди стояли на колінах і постійно потребували Його.

Усвідомлення, що без Нього я нічого не можу робити, дуже важливе. Але коли з часом приходить якийсь досвід, люди перестають усвідомлювати свою залежність від Бога, вони вже не так гостро потребують Його...

Я впевнений, що в житті будь-якого християнина найкращий приклад – це Ісус Христос. Важливо Йому служити, Його наслідувати, у Нього вчитися, важливо йти по Його слідах. Дуже важливо так само залежати від Бога, як в день, коли ми повірили в Нього, коли відчули себе банкрутами в цьому житті.

Ісус Сам сказав про Себе: «Поправді, поправді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить» (Ів. 5:19).

У цьому ж розділі 30-м віршем читаємо такі Ісусові слова: «Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене».

Ісус ніколи нічого не робив зі Своєї ініціативи. А якщо Син Божий зі Своєї ініціативи нічого не чинив, але завжди питав в Отця і робив те, що казав Йому Бог-Отець, то наскільки більше ми маємо усвідомлювати свою залежність від Бога. Згадаймо слова Ісуса Христа, написані в 15-му розділі Євангелія від Івана: «Без Мене нічого робити не можете ви».

Ми маємо бути впевнені в трьох речах. Перше: у мені, тобто в моїй плоті, не живе нічого доброго (Рим. 7:18).

Друге: без Божої благодаті в мене немає ніяких здібностей щось робити для Божого Царства. Людське не приносить слави Богові. Ми маємо виконувати Божу волю, і коли ми щось робимо згідно з нею, тоді це приносить славу для Бога.

І третє: я цілком, абсолютно і повністю залежу від Бога.

В Нагірній проповіді Ісус сказав наступне: «Блаженні вбогі духом» (Мт. 5:3). Хто такий вбогий духом? Це людина, яка усвідомлює свою вбогість перед Богом, свою залежність від Бога. Буквально людина, вбога духом, – це як жебрак, той, хто завжди просить, хто сильно усвідомлює свою залежність від інших людей. І ми так само повинні усвідомлювати свою залежність від Бога, лише Він може мене благословити і вжити для діла Божого.

Одного разу учні прийшли до Ісуса і сказали: «Навчи нас молитися». «І сталося, як молився Він у місці одному, і коли перестав, озвався до Нього один із Його учнів: Господи, навчи нас молитися, як і Іван навчив своїх учнів. Він же промовив до них: Коли молитесь, говоріть: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого насущного дай нам на кожний день. І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому. І не введи нас у випробовування, але визволи нас від лукавого! І сказав Він до них: Хто з вас матиме приятеля, і піде до нього опівночі, і скаже йому: Позич мені, друже, три хліби, бо прийшов із дороги до мене мій приятель, я ж не маю, що дати йому. А той із середини в відповідь скаже: Не роби мені клопоту, уже замкнені двері, і мої діти зо мною на ліжкові. Не можу я встати та дати тобі. Кажу вам:

коли він не встане, і не дасть ради дружби йому, то за докучання його він устане та й дасть йому, скільки той потребує. І Я вам кажу: просіть, і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам!» (Лк. 11:1-9).

Ці слова Ісус говорив в контексті молитви, і, навівши цей приклад, Він показав, що ми оточені людьми, в яких є різні потреби. І для того, щоб їм допомогти, щоб дати правильну пораду, ми завжди потребуємо Бога, Його мудрості, Його відкриттів.

Коли Бог з'явився Мойсею, Він сказав: «Я – Сущий». Буквально це Ім'я означає: «Я стаю для тебе всім, у чому ти будеш мати потребу в будь-який час». Коли ми звертаємося до Бога і усвідомлюємо свою залежність від Нього, Бог в цей момент стає для нас Тим, Хто може задовольнити будь-яку нашу потребу в будь-який час, Тим, Хто дасть тобі все потрібне, усе, чого ти потребуватимеш.

Колись актуальними для людей були слова: «Без Бога ні до порога». Згодом актуальним стало твердження: «Без Бога широка дорога». І це справді так – без Бога дорога широка, і веде вона в загибель. Без Бога ми нічого не зможемо робити доброго і праведного.

Усіх нас покликав Бог. Але гляньмо на себе – які ми? Апостол Павло говорить: «Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато хто мудрі за тілом, небагато хто сильні, небагато хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити, так щоб не хвалилося перед Богом жадне тіло» (1 Кор. 1:26-29).

Отже, Бог не вибирає людей, які відрізняються якоюсь мудрістю, силою або знаменитістю. Правда, бувають винятки, але, як правило, Він вибирає тих, на кого цей світ не звертає уваги. Бог говорить, що Його сила звершується в немочі.

Чому Бог вибирає таких людей – слабких, немічних, часто невідомих, не знаних? Тому що сила Божя звершається в немочі. Згадаймо Мойсея. У свої 40 років, коли він вийшов провідати своїх братів, він був сильним, мудрим і красивим. Коли він побачив, що єгиптянин ображав єврея, він його вбив і закопав в піску. У Діях святих апостолів читаємо: «І Мойсей був навчений всієї премудрості єгипетської, і був міцний у словах та в ділах своїх. А коли йому сповнилося сорок років, йому спало на серце відвідати братів своїх, синів Ізраїлевих. Як угледів же він, що одному з них діється кривда, заступився, і відомстив за окривдженого, убивши єгиптянина. Він же думав, що брати розуміють, що рукою його Бог дає їм визволення, та не зрозуміли вони» (Дії 7:22-25).

У свої 40 років він вийшов, щоб показати, що Бог через нього визволяє Свій народ, але метод був зовсім не той, який передбачив Бог. Мойсей був навчений всієї премудрості єгипетської, сильний у ділах і словах, він був відомою людиною, але Бог його не вживав. Якби Мойсей таким методом приніс свободу ізраїльському народу, то, можливо, він вбивав би по одній людині на день і викидав для них могили, щоб їх закопувати.

Та це не той шлях, який Бог передбачив для нього. Бог на 40 років посилав його на інший край пустелі пасти овець, і через багато років він стояв перед фараоном, заїкаючись, був зовсім не здатний до тієї праці і просив: «Боже, пошли когось іншого, тільки не мене».

Він усвідомлював, що був не здатний виконати місію, на яку посилав його Бог. Він був слабким, немічним, і, напевне, за нього багато хто забув. Тому Бог вибирає таких людей.

Ось декілька біблійних персонажів. У Посланні до євреїв написано: «І що це скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про Гедеона, Варака, Самсона, Ефтая, Давида й Самуїла та про пророків, що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницю, пащі левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців» (Євр. 11:32-34).

В цьому тексті згадуються великі благословення в житті цих людей, але слова: «... зміцнялись від слабости» дають зрозуміти, що вони були слабкі і

без Бога нічого робити не могли.

Гедеон – де він був, коли до нього прийшов Ангел? Він знайшов трохи пшениці, сховався від мідянітян і вибивав це зерно, щоб хоч якийсь час прогудувати себе і свою сім'ю. Коли Ангел Божий сказав йому: «Бог з тобою, мужу сильний!», Гедеон відповів: «Якщо Бог з нами, то чому з нами відбулося те, що відбулося. Коли Бог був з нами в дні батьків наших, тоді Він творив чудеса, сьогодні я не бачу, щоб Бог був з нами».

Коли Ангел сказав йому виступити проти мідянітян, Гедеон почав відмовлятися, мовляв, він найменший в сім'ї, плем'я його найменше і в роду своєму він найслабший. Гедеон бачив свою неспроможність виконати те, що Бог йому доручив.

Бог бере слабке і нічого не варте і підіймає це слабке на певну позицію. І коли слабкі люди роблять діла Божі, вся слава приписується Богу. А коли сильні і мудрі люди цього світу щось роблять, вони цю славу приписують собі.

Якщо ж людина усвідомлює, що вона не змогла б це зробити, що це Бог зробив через неї, вона всю славу віддасть Богові. Апостол Павло про себе каже: «Я більше за всіх потрудився, та втім не я, а благодать Божя, що зі мною вона».

Коли люди самодостатні, вони ставлять собі за заслугу те, що Бог через них зробив. Тому Бог і бере слабких людей і робить їх сильними. Апостолу Павлу на прохання забрати колючку з його тіла Бог відповів: «Сила Моя звершається в немочі».

Коли люди самодостатні – такі, наприклад, як цар Навуходоносор, а він дійсно багато зробив – побудував дуже гарне місто, висячі сади і багато всього іншого, – всю славу вони приписують собі, а не Богові. І згадаймо, що Бог сказав Навуходоносор: «Я володарюю над царством людським, і Я ставлю, кого Я хочу. Я вибираю і усуваю. І ти будеш усунений з царства, будеш їсти траву, як віл». Бог володарює над всім і тому, кому хоче, довіряє відповідні позиції. Ось чому Він бере слабких людей.

Наступний біблійний персонаж – Варак, головнокомандувач. Він також не бачив себе спроможним виконати свою місію. І коли до нього прийшла Девора, яка на той час була помазаною Богом суддею Ізраїлю, і сказала йому: «Іди, Бог передає у твої руки ворога», він сказав: «Якщо ти не підеш зі мною, то й я не підучу».

Бачимо, настільки він розумів свою потребу в тому, щоб біля нього була благословенна і помазана людина. Це давало йому велике благословення. І він здобув перемогу.

А згадаймо Самсона. Багато людей думають, що він був фізично сильною і міцною людиною. Тоді не зовсім зрозуміло, чому Давіда запитувала його: «У чому сила твоя?». Якби він дійсно був фізично сильним, це питання було б недоречним... Насправді він був звичайною людиною, але коли сила Божя сходила на нього, він ставав надприродно сильним. Це давав йому Бог. Отже, Самсон був сильний в Бозі, саме в Бозі зберігалася його сила.

Згадаймо ще Іфтах. Можна сказати, що це найбільш зневажена постать в Біблії, якщо не брати до уваги Ісуса Христа. Незаконнонароджений від жінки-повії, його відкинули рідні брати, від нього відвернулися старійшини Галааду, його вигнали з міста. Практично, він був вигнанцем суспільства, але Бог вибирає його, помазує і ставить суддею, і Божя сила звершається в немочі. Іфтах приносить свободу для Ізраїлю.

Не можемо обминати увагою і Давида. Коли Бог наказав Самуїлу помазати царя з дому Єссея, то про Давида навіть ніхто не згадав. Самуїл, дивлячись по-людськи, запитує батька, чи є ще хто-небудь. Зверніть увагу на відповідь батька: «Ще позостався найменший...» Найменший за

всіма параметрами. Той, хто значить так мало, на кого зовсім не звертають уваги... Вся сім'я прийшла на свято, а він пас овечок. Навіть сам батько не брав його до уваги.

Деякі богослови вважають, що причина не лише в тому, що Давид був наймолодшим, а і в тому, що він був позашлюбною дитиною. У 50-му псалмі Давид говорить: «Я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя». І він, як Іфтах, міг думати, що нікому не потрібний, що його всі зневажають, відкидають.

Але Бог бере цього відкиненого і недостойного й ставить царем ізраїльського народу. І далі відкривається секрет сили Давида. Написано, що в важких, скрутних обставинах Давид запитував в Господа. Він розумів свою залежність від Бога, знав, що без Бога він нічого не може зробити, тому Бог його благословляв і вживав в служінні.

За Самуїла теж сказано, що під час духовної деградації ізраїльського народу Бог почав промовляти в його серце. Він слухав голос Божий, і всім стало відомо, що Бог підняв пророка в Ізраїлі.

Усе, що нам потрібно, коли ми самі списуємо себе з рахунків і думаємо, що вже нікому не потрібні, коли диявол зумів обманути нас брехнею, що Бог не може нас вживати, – пам'ятаймо, що Бог бере немічне і з немічного робить сильне.

Як можна посоромити сильне цього світу? Тільки взявши те, що світ вважає слабким, і зробити його сильним. Бог бере немудре і наділяє такою мудрістю з неба, що ця Божя мудрість засоромлює все мудре цього світу.

Можливо, ви себе вже списали з рахунків. Це те, що потрібно Богу, тому що Він бере слабких людей і використовує для Своєї слави. Отже, нам потрібно усвідомлювати, що ми залежні від Бога, і зміцнитися Господом і могутністю сили Його.

Богу потрібні порожні посудини. У четвертому розділі Другої книги царів написано про одну вдову, яка прийшла до пророка і сказала, що чоловік її помер, а тепер її дітей хочуть забрати в рабство. Пророк каже їй взяти порожню посудину, поставити перед Богом, і Бог її наповнить.

Якщо ми порожні, Бог буде нас наповняти, але якщо ми наповнені собою, якщо думаємо, що щось можемо зробити перед Богом, таких Він не зможе вживати.

Хтось сказав: чим більше порожнечі ти зможеш надати для Бога, тим більше Його повноти ти зможеш прийняти. Бог бере людей, які не перенасичені власною здібністю, власною мудрістю, власною силою. Йому це не потрібно, Він бере слабких і робить їх сильними. У сильного Бога слабких родичів немає.

Ми покликані нести Євангеліє людству, і якщо ми вважаємо, що в нас немає здібностей і ми нікому не потрібні, може впевнено сказати: ви потрібні Богу! Ви вже дозріли, щоб прийняти це від Бога, щоб прийняти Його мудрість, благодать і благословення.

Тільки би з нами не сталося того, що сталося з царем Уззійою. У 2 Хр. 26 з п'ятого вірша ми читаємо, що він став звертатися до Бога за днів Захарія, що розумів Божі видіння. А за днів, коли він звертався до Господа, Бог давав йому успіх. Це було на початку його царювання. Але що сталося далі?

16-й вірш: «А як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві, Богові своєму». Якщо ви вважаєте себе сильним, це дзвіночок для Бога, що Він для вас не потрібний. Писання каже: «Що ти маєш, що б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванишся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7).

Ми все отримуємо від нашого Бога. Тому успіх – це велика залежність від Нього, це принцип тривалості служіння. Бог бажає вживати нас для Своєї слави, щоб у нашому служінні прославився Він. Але для цього нам треба у всьому бути залежними від Бога.

Повір у це, прийми, зрозумій і не дай дияволу обманути тебе, мовляв, ти щось зможеш зробити без Нього.

Можливо, ви найменші у своїй сім'ї, як Давид. Можливо, вас також зневажали, відкидали, можливо, ви вже поставили хрест на своєму служінні. Знайте: якщо ви слабкі, Бог потребує вас і хоче наділити силою. Якщо ви розумієте, що вам бракує мудрості, Писання дуже прямо говорить: просіть у Бога, і Він дає просто і без докорів.

Якщо ви думаєте, що ви малі і незначущі, ніхто вас не знає, тому Бог не може вас вживати, скажу вам: саме таких потребує Бог.

Тож будьмо залежними від Бога, бо без Нього нічого не можемо робити. Тоді Божі благословення придуть в наше життя. Не дозволяймо дияволу обманути нас. Насправді наш Бог дуже мудрий Роботодавець. Якби всі люди на землі покалясились перед Ним, у Нього вистачило б роботи для кожного. Це в цьому світі шириться безробіття. У Царстві Христа таких проблем не існує, бо Він хоче вжити кожну Свою дитину для Своєї слави, щоб через ваше і моє служіння перед Ним прославилось Його Ім'я.

ОСВІЧЕНИЙ ХРИСТІЯНИН

Василь Мартинюк
Кандидат філологічних наук

все, чим він користується, і той рівень життя, який він має, — це наслідки рівня освіченості того суспільства, в якому він перебуває. А лицемір тому, що, заперечуючи освіту, користується її благами — їздить на сучасній машині і має побутову техніку, читає Біблію, не проти прочитати й газету, журнал чи іншу книгу, послухати гарну радіопередачу, проповідь або подивитися хороший відеофільм, тобто підвищує свій рівень знань, посилає своїх дітей до школи і часто не проти, щоб вони вчилися в університеті чи біблійному закладі. Якщо ж такий хоче до кінця бути чесним і послідовним у своєму переконанні, то йому потрібно відмовитися від усіх благ цивілізації і поселитися десь в глухом лісі, якомога далі від людей, де немає ні електрики, ні радіо, ні телефону, і не брати з собою ніяких книг.

В ідеалі диплом про освіту має засвідчувати рівень знань особи. Але часто це не так. Буває, що дипломована людина виявляється невігласом в багатьох питаннях, навіть у тих, які вона вивчала.

Треба, однак, зважати на вузьку спеціалізацію сучасної освіти, на здібності кожної людини, на її особисту дисциплінованість і участь у самоосвіті та на рівень акредитації і принциповості того навчального закладу, в якому вона навчалася. Як бачимо, говорити про освіту окремо взятої людини непросто. Хоча цілеспрямоване систематичне навчання в навчальному закладі дає свої позитивні результати. Наприклад, розширює кругозір, вирівнює мовлення, тобто наближає його до літературної норми, навчає мислити аналітично і синтетично.

Кожен з нас, розмовляючи з незнайомою людиною, може визначити рівень її освіченості. Тобто є критерії, за якими судять про освіченість людини. Перш за все, освіту людини показує її мовлення, бо воно найбільш зверху. Якщо воно не пересипане русизмами, вульгаризмами, вкладається в літературні норми, то це ознака того, що мовець багато читав, багато вчився.

Крім нормативності мовлення, показником освіченості є асоціативність, логічність викладу думок, а це вже результат умінь мислити.

Освічена людина мислить самостійно і абстрактно, тобто відірвано від видимих речей, уміє узагальнювати, відокремлювати істотне від неістотного. А таке вміння здобувається внаслідок тривалої систематичної освіти.

Тобто в результаті тривалого навчання формується інтелігент — тип людини розумової праці, здатної незалежно мислити і відповідно поводитися. Щодо поведінки, то чим більше людина освічена, тим більш толерантна вона ставиться до інших людей. Вона терплячіша до їхніх переконань, уподобань, думок, хоч і не поділяє їх; і не вважає своїми ворогами тих, хто не згоджується з нею, а з усіма однаково привітна. Як в апостола Павла, її серце розширене, і в ньому нікому не тісно (див. 2 Кор. 6:11-12).

А тепер про проповідництво. Маючи можливість порівнювати проповіді більш освічених братів і менш освічених, ми, при бажанні, зможемо побачити різницю в манері їхнього проповідання, способі викладу думок і в поведінці за кафедрою.

Християнам, які орієнтуються не на силу голосу проповідника і не на його емоції, а на зміст проповіді і її глибину, імпонують проповідники більш освічені. Освічений проповідник подає проповідь осмислено, можна легко збагнути логічні ходи його думки. Так, йому інколи бракує емоційності, але це набувається через досвід проповідництва, підкріплений молитвою.

Безперечно, є чудові проповідники, які не закінчували ні університетів, ні біблійних інститутів, але ними заслуховуються як не вчені, так і вчені. Але їх не можна назвати неосвіченими, бо вони освічували самих себе постійним заглибленням в Слово Боже, глибоким осмисленням життя — і набули, як сказав Дмитро Безпалов у приватній розмові, «вишньої» освіти.

Однак їхній проповіді не зашкодило б, якби їхнє мовлення, а інколи й манери були кращими. Крім того, є різниця між тим, які вірші вибирають для читання на зібраннях брати і сестри більш освічені і менш освічені.

Для більш освічених мають вагу не тільки тема вірша і його загальний зміст, а й те, як він написаний. Їх цікавить мова вірша, образна система, спосіб римування. Вони дивляться на вірш не просто як на віршовану проповідь, дидактичну

декларацію, а як на витвір мистецтва — у цьому разі мистецтва славити Бога поетичним словом.

Перечитуючи Біблію, не можна не звернути увагу на те, що наймогутніше у служінні Собі і людям Бог використовував людей освічених. Ніхто не заперечить, що Мойсей був людиною вченою. Написано, що при дворі фараона він «був навчений всієї премудрості єгипетської» (Дії 7:22).

Але навчання дало йому щось більше, ніж просто знання, — умінь самостійно мислити, що дозволяло йому оперувати здобутими знаннями і приймати правильні рішення. Крім того, систематичне навчання в колі єгипетської знаті виховало в ньому тип царедворця, державного мужа, урядовця, сучасною мовою — такого собі менеджера, який добре знається в тонкощах управління людьми, а ще людина, який вміє не тільки ними керувати, а й вести за собою.

Подумаймо, чому Бог обрав на роль вождя ізраїльського народу, наприклад, не Аарона, а саме Мойсея? Аарон же був не менш розумним, ніж Мойсей, а за красномовністю настільки перевершував його, що став йому вустами. Саме тому, що Аарон був неосвіченим. Він не орієнтувався в тогочасних знаннях Єгипту, він систематизованим навчанням не виховав у собі рис керівника і лідера. І тому, що було дуже важливим, не вмів незалежно мислити і твердо стояти на своїх переконаннях, через що так швидко піддався на вмовляння ізраїльтян зробити золоте теля для язичницького поклоніння.

Автор найбільшої кількості послань Нового Заповіту апостол Павло не тільки особисто свідчить про свою високу освіту. Сам цар Агриппа визнає, що Павло володіє «великою наукою».

Звернімо увагу, як часто Павлові допомагала його вченість. Вона йому знадобилася, коли він свідчив язичникам елліністичного світу, коли промовляв перед проконсулом Кіпру Сергієм Павлом, коли промовляв в ареопазі, в Афінах, перед філософами (див. Дії 17:16), коли говорив з тисяцьким в Єрусалимі і перед намісником Фестом і царем Агриппою (див. Дії 22, 25). Не маючи освіти, він не знав би грецької мови і не орієнтувався б у грецькій культурі, зокрема в літературі, не знав би законів Римської імперії і Закону Божого свого народу, а тому не зміг би так ефективно служити Євангелію.

Апостол Павло сказав про себе: «Для юдеїв я був, як юдеї, щоб юдеїв придбати; для підзаконних був, як підзаконний, хоч сам підзаконним не бувши, щоб придбати підзаконних. Для тих, хто без Закону, я був беззаконний, не бувши беззаконний Богові, а законний Христові, щоб придбати беззаконних. Для слабих, як слабкий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких. А це я роблю для Євангелії, щоб стати її співником» (1 Кор. 9:20-23). І саме освіта дозволяла Павлові говорити з юдеями і з язичниками, з бідними і багатими на їхньому рівні, доносячи їм правду про Ісуса Христа.

Ми можемо сказати, що Ісус ніде не вчився. Але пригадаймо здивування ізраїльських учителів і книжників Його знаннями, коли Він, 12-літній, залишився в храмі. Так, ці знання Ісус мав від Свого Отця, від початку, але це була справжня освіта. Зрештою, Ісус, як ми знаємо, — це втілена істина, втілене досконале знання, втілена досконала освіта.

І апостолів Христових не можна назвати неосвіченими, коли вони, покинувши дім і свої заняття, більше двох років вчилися в Учителя учителів — у Господа Ісуса. Ми навіть не можемо уявити, яке це було інтенсивне навчання. Правда, тоді не видавали дипломів, але їхня освіченість підтвердилася життям.

З історії знаємо, що найбільшими ворогами тоталітарних систем були верстви освічені — люди, які вміли мислити і повести за собою. Пригадаймо ненависть більшовиків до інтелігенції, зокрема української, і її знищення. Пригадаймо культурну революцію в Китаї. Кожна нова влада намагалася позбутися освічених представників старої або ж завербувати їх для служби собі, формувала свою еліту — освічену верхівку, розумом якої керувалася б і стояла.

Що там казати, підприємствами, організаціями, державами — і всім світом керують люди освічені. Наскільки ці люди освічені в пізнанні Бога — це вже питання інше. Але якщо тим безбожним організаторам і керівникам освітнього, промислового, культурного і політичного процесу дати освіту духовну, маєтись на увазі пізнання Бога, і спрямувати їхні знання й енергію в русло домобудівництва Божого, — мабуть, результат був би грандіозним.

Тому вчимося, пізнаваймо Бога і світ, Ним створений, і спонукаймо до здобуття освіти своїх дітей, своїх близьких і знайомих, щоб усі ми змогли принести достойну славу Господу Ісусу Христу.

СУПЕРЕЧКИ, НЕЗГОДИ І ЄРЕСІ

«Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, єреси...» (Гал. 5:19-20).

Слово *eritheia* — «суперечка» дуже схоже на слово *eris* (сварка). *Eritheia* описує амбіційність людини, котра думає лише про себе, про те, як виконати свої бажання і забаганки, і котрій нема ніякого діла до інших людей. Вона готова сказати що завгодно, зробити що завгодно, поступитися принципами, правилами, перервати взаємостосунки, лише б досягти свого. Це егоїстична людина, яка так захоплена своїми бажаннями і амбіціями, що не бачить та й не хоче бачити потреб і бажання інших. Така людина завдає іншим болю, ображає їх, змушує страждати.

Якщо ви безупинно говорите тільки про себе, про свої плани, мрії, бажання і ніколи не цікавитесь іншими людьми, можливо, вам слід попросити Бога допомогти вам позбутися егоїзму. Люди, що оточують вас, знають про вас все, а ви не знаєте про них нічого? Що це говорить про ваше ставлення до них? Ви уважні до інших? Ви думаєте про те, як зробити ближнім добро, чи хочете тільки, щоб вони допомагали вам.

Людам властиво цікавитись лише собою. Не будьте в їх числі. Святий Дух живе у вас, і якщо ви будете слухняні Йому, Він допоможе вам стати співчутливою і чуйною людиною. Інколи вам доведеться стримуватися від своїх бажань, щоб помічати потреби інших людей і допомагати їм.

Незгоди

Слово *dichostasia* — «незгода» складне: *dicha* перекладається «окремо, нарізно»; *stasis* — «повстання, бунт». Разом слово *dichostasia* означає «розділення, від'єднання від того, щодо кого треба залишатися вірним». Слово «незгоди» передбачає віроломство, невірність, зраду.

Слово *stasis* вживається в Євангеліях від Матвія, Марка і Луки, де воно описує бунт, який Варавва підняв у Єрусалимі. Через своє бунтарство він мав погану славу і вважався небезпечним злочинцем. Він підняв повстання, тобто вчинив дію, описану словом *dichostasia*. Варавва противився владі, перестав їй підкорятися і підбурював до бунту інших. Врешті-решт він знайшов однодумців, об'єднав усіх бунтівників в одну армію, і разом вони спробували скинути уряд. Це були відвертий виклик, непокіра і зрада щодо існуючої влади.

Апостол Павло включив незгоди в список учинків тіла. Важливо зрозуміти, що людській природі ненависно дотримуватися будь-яких правил, принципів, вимог. Тому діти бунтують проти батьків, дружини — проти чоловіків, члени громади проти пастора і люди — проти Бога. Непокіра владі і бунт проти тих, хто перебуває при владі, — основна причина більшості світових і громадянських воєн і локальних конфліктів. 99 відсотків усіх світових конфліктів виникає через те, що людям не подобається, коли їм кажуть що робити, вони ігнорують владу і не хочуть їй підкорятися, не дотримуються правил.

Малюк вередує, розкидаючи їжу по всій кімнаті, і просто дивується, як така симпатична дитина може поводитися так негарно. А причина такої нахабної, зухвалої поведінки полягає в тому, що людській природі властиві бунт і непокірність. Це вчинки плоті.

Якщо у вас виникає обурення, гнів на начальника, батьків, пастора, коли вони кажуть вам щось зробити, щось від вас вимагають, маючи над вами владу, заспокойтеся і змирність. Не давайте волю своїм тілесним бажанням і не відсторонюйтеся від людей, котрих Бог поставив над вами. Інакше ви опинитеся в одній компанії з бунтівниками. Вірність і відданість важливі, віроломство і невірність руйнівні. Тримайтеся тих, кого Бог поставив над вами, і будьте їм вірні.

Єреси

Єреси — один із вчинків тіла в списку Павла. Слово *hairesis* — «єресь», в Новому Заповіті вживається в значенні, відмінному від того, в якому воно вживається у світській літературі. Воно означає «сектант».

Сектанти — це група людей, котрі твердо дотримуються одного вчення і віддано йдуть за своїм лідером. Члени секти зазвичай обмежені у своїй діяльності і не пускають у своє середовище посторонніх.

Такі групи завжди діють таємно, щоб про їх діла, зв'язки, відносини і дії не знав ніхто. Вони вважають, що вони кращі і освіченіші за тих, хто не входить до їх групи, і що вони мають особливе завдання і покликання, про які ніхто не повинен знати. Тому лише деяким дозволяється мати скрупу інформацію про їх взаємостосунки, зустрічі, розмови і діяльність. Хоч слово «єреси» може стосуватися різних філософських шкіл, напрямів, течій, його основне значення — розділення у думках, заборонена група.

Першоапостольська Церква вважала такі угруповання вельми руйнівними для Церкви. Оскільки вони не визнавали духовної опіки церковного керівництва, апостол Павло вважав їх єретичними, тобто такими, що сіють суперечки. Прихильники цих релігійних груп йшли за лідером, який не був пастором, але діяв так, ніби мав духовну владу, хоч ніхто не наділяв його такою владою. Лідер такого угруповання вимагав від своїх послідовників повної відданості йому і всій групі.

Визнаймо, що людині подобається думати, ніби вона краща, духовніша й освіченіша за інших. Таку людину тягнути до подібних їй, які також вважають себе кращими за інших. І коли ці люди сходяться, вони починають об'єднуватися в угруповання всередині церкви, проникнути в котре неможливо навіть пастору.

Ми — частина Церкви Ісуса Христа. Бог не дав нікому якесь особливе об'явлення, передбачене лише для вибраної жменки людей. Кожен член Тіла Христового повинен поводитися відповідно.

Не дозволяймо собі помилятися, вважаючи, що ми належимо до вищої духовної еліти. З любов'ю служимо братам і сестрам у своїй місцевій церкві.

«Браття мої, коли хто з-поміж вас заблудить від правди, і його хто напевне, хай знає, що той, хто грішника напевне від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває!» (Як. 5:19-20).

Чи можливо таке, щоб хтось з нас ухилився від правди? Нам здається, що ні, і це «ні» звучить вельми категорично. Коли Ісус сказав, що серед учнів є зрадник, усі як один відповіли: «Ні».

Коли Ісус Петру говорив: «Поправді кажу тобі, що ночі цієї, перше ніж заспіває півень, — відречешся ти тричі від Мене...», то Петро відповів: «Коли б мені навіть умерти з Тобою, — я не відречуся від Тебе!». Так сказали й усі учні» (Мт. 26:34-35).

Ми знаємо правильні відповіді. Ми дуже категоричні у словах. Ми багаторазово запевняли Господа у своїй вірності і посвяченні. Але що показує практика? Чи можливо, щоб такі чудові люди, як ви і я, ухилилися від правди?

Дозвольте запитати вас: Адам був чудовим чоловіком? Безперечно. Але щось пішло не так. А чи Аарон був до вподоби Господу? Так. А хто зробив золоте теля? Або Мойсей — хіба не особливий чоловік? Але ми читаємо, що він не виявив святості. Давид! Муж по серцю Богові! А в яку брудну історію він потрапив!

І відрікся Петро, і між Павлом і Варнавою виникла незгода через Марка, і багато інших моментів переконують, що відповідь на запитання: «Чи можливо віруючій людині ухилитися від правди?» ствердна.

І очевидно, саме тому сказано: «Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!» (1 Кор. 10:12).

Але що ж робити, якщо відбувається так зване відхилення? Перше — треба усвідомити свою відповідальність! Замість звичного «моя хата скраю» необхідно задуматись над словами: «А коли праведний відвернеться від своєї справедливості та зробить кривду, то Я покладу спотикання перед ним, — і він помре, бо ти не остеріг його. Він за гріх свій помре, і не згадаються його праведні вчинки, які він робив, і кров його з твоєї руки Я буду ждати!» А ти, коли остережеш справедливого, щоб справедливий не грішив, і він не згрішив, то жити — буде він жити, бо був остережений, а ти душу свою врятував» (Єс. 3:20-21).

Це потрібно тому, хто відхилився, так само, як і нам! Ось висновок! Це сфера, яка заслуговує нашої уваги.

Які конкретні кроки треба зробити, коли ми бачимо брата, що ухилиється від правди?

У Біблії міститься дуже конкретний опис цієї процедури. Три кроки до відновлення: «А коли прогрішитись твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, — ти прийдеш свого брата. А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб «справа всяляка ствердилась устами двох чи трьох свідків». А коли не послухає їх, — скажи Церкві; коли ж не послухає й Церкви, — хай буде тобі, як поганин і митник!» (Мт. 18:15-17).

Докоряти! Зупинити! Кликати до правди!

А що робити, коли вам докоряють? Я вам можу точно сказати, що відразу ж зробилять. Скажуть: ти на себе подивися! І ще: ти ось на нього подивися! Тобі що, більше за всіх треба?

Якщо до вас підійшла людина зі словами: «У тебе обличчя брудне», а ви їй у відповідь: «А в тебе сорочка пом'ята!» — вам від цього краще?

Або скажете: «А ось той взагалі в сто разів брудніший, ніж я». Ви від цього станете чистішими?

Перше, що необхідно сказати: «Дякую, що ви на мене звернули увагу». Далі ви можете згодитися чи ні. Але треба все вислухати, а вислухавши, добре над цим подумати, щоб перевірити почуте. Тому правильним буде сказати: «Дякую, що сказали мені про це, я подумаю, буду молитися і намагатимусь навести по-

ПРО ДОКОРИ

рядок у своєму житті».

А якщо ви дізналися, що когось образили, тоді навіть думати не треба: «Залиши тут дара свого перед жертвником і піди, примирись перше з братом своїм, — і тоді повертайся, і принось свого дара. Зо своїм супротивником швидко мирися, доки з ним на дорозі ще ти, щоб тебе супротивник судді не віддав, а суддя щоб прислужникові тебе не передав, і щоб тебе до в'язниці не вкинули» (Мт. 5:24-25).

Мирися, тому що, не примирившись з братом, ти пускаєш під укіс усе своє духовне життя. Ніяке служіння в церкві не замінить атмосфери миру і єдності.

Якщо ви попросите прощення, ви не принизитеся цим. Можна доказувати, що ви маєте рацію і ваша реакція обгрунтована, але тоді миру не буде. А можна зробити крок назустріч, виявити смиренну мудрість і зберегти стосунки, примножити мир.

Історія про дружину і чоловіка, які обоє вважали себе винними, більш позитивна, ніж численні історії людей, які вважають, що правда за ними, і все життя те й роблять, що гризуться, страждають, мучаться.

Найбільш поширені помилки щодо докорів

Люди зазвичай не люблять докоряти, бо кому хочеться псувати стосунки. Але псує стосунки не розмова на предмет духовного життя. Псує стосунки гріх. Якщо в житті людини залишається гріх, рано чи пізно всі стосунки будуть зруйновані.

Друга поширена помилка — цим повинні займатися дякони і пастори. Але пастори і дякони — не поліція і не злі пси, яких потрібно нацькувати на того, хто згрішив.

Не доводити справу до кінця — третя помилка. Практично завжди думають і говорять наступним чином: «Я йому сказав, але він не послухався». Але Христос каже, що робити в такому разі: доводи справу до кінця.

Навіщо все це потрібно? Чи не простіше просто нічого не помічати? Західне християнство давно вже відмовилося від дисциплінарних практик, базуючись на тому, що: в кожного є свої недоліки. Яка різниця між тим, що ти п'єш, він б'є дружину, вона курить, той лихословить, а той — заздрить. Хто з нас без гріха?

На жаль, вони не розуміють різницю між осудженням і вмовлянням чи докорами.

Осудження — це людина з ярликом, людина, котрій ми винесли вирок, для нас вона в чорному списку, ми її зневажаємо, руки не подаємо і не віримо в те, що вона може змінитися.

Докори: ми любимо брата, і нас смучує факт присутності гріха в його житті. Ми знаємо, що гріх захоплює і спокушує, руйнує і губить, і тому ми поспішаємо до брата на допомогу, благаючи: «Зупинися! Попереду прірва!».

Ми не засуджуємо, наше право — вмовляти і наводити людину з несправедливої дороги на дорогу істинну: «А ти, коли остережеш справедливого, щоб

справедливий не грішив, і він не згрішив, то жити — буде він жити, бо був остережений, а ти душу свою врятував».

Переоцінка цінностей

Є моменти переоцінки цінностей. Наприклад, я прокинувся вранці і планую вирішити всі важливі для мене справи: відремонтувати автомашину, купити корм для тварин. Дружина думає про консервування огірків і про те, що купити на ринку. І все це для нас дуже важливе. Але раптом ми чуємо крик. Син відкривав шухляду шафки, змістився центр ваги, і вся шафка впала на нього, притиснувши йому ніжку. І він плаче. На ніжці з'явилася припухлість, лишилася вм'ятина від ребра ламінату. Я молюся. І відбувається переоцінка цінностей!

Мені вже не треба нічого, лише б не було перелому. Лиш б моя дитина була здорова...

Найзначніший момент переоцінки цінностей — це момент визначення душі. Люди думають: що таке душа? Чи є вона? Що таке вічність? Яка різниця між раєм і пеклом?

Ми недавно відвідали одну стареньку жінку, яка овдовіла, і почали проповідати їй. А вона сказала: «Не треба! Мені все одно, що буде з моєю душею».

Коли настане мить переоцінки цінностей, тоді ніхто так думати не буде! Тоді людина розуміє: моя безсмертна душа — це найголовніше! Що її очікує?

Коли я був юнаком, я мріяв, щоб хтось топився, а я його врятував. Кілька разів мені справді доводилося рятувати потопачих, і я завжди про це розповідав. Це було досягнення мого життя. Предмет похвали і гордості.

Спасіння душі — це ще значніше досягнення! Це подвиг! Бог каже: «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, — хіба не підтримаєш їх?» (Прип. 24:11); і: «... хай знає, що той, хто грішника напевне від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває» (Як. 5:20).

Проповідь ранніх християн служить доказом того, що вони вважали на повернення до істини тих, що помилилися, дуже важливою і значною дією.

Якщо ви чуєте постійно, як близька вам людина вживає Ім'я Господа на марно і давно самі до цього звикли, — це погано. Якщо ви знаєте, що ваша дитина-підліток зустрічається з невірним хлопчиком чи дівчинкою і буде романтичні плани на майбутнє, в яких немає місця для Господа, — це проблема.

Якщо ви чуєте, як хтось під час хлібопереломлення одягає маску пристойного християнина, а в будні на базарі лихословить церкву, і ви нічого не робите — це біда.

Це не політика невтручання — це духовна черствість, страх і байдужість, Але у своїй ревності замість привітань не кидайтесь один на одного із звинувачуваннями. Не будьте нерозсудливими й необачними. Не спішіть брати в руки меч і рубати з плеча. «Коли хто бачить брата свого, що грішить гріхом не на смерть, нехай молиться за нього, — і Він життя йому дасть...» (1 Ів. 5:16).

Про це треба молитися. До докорів треба підходити обережно і зважено. Треба зробити все, щоб людина могла прийняти докір.

Іноді люди не хочуть робити нічого, окрім як критикувати і дорікати. «Побої коханого вірність показують, а в ненавистника поцілунки численні» (Прип. 27:6). Отже, докори дієві тоді, коли вони поєднані з любов'ю. «Кого Я люблю, тому докорюю й караю того. Будь же ревний і покайся!» (Об. 3:19).

Спочатку визначається з мотивами, виявіть любов, моліться, і в такому дусі виправляйте тих, хто помилляється.

«А розумні будуть сяти, як світила небозводу, а ті, хто привів багатьох до праведності, немов зорі, навіки віків» (Дан. 12:3).

Двоє закоханих вирішили одружитися. Чоловік вважав, що його дружина — найпрекрасніше і найніжніше створіння, а їй здавалося, що її чоловік — найчудовіший і найпривабливіший чоловік на світі. Їх шлюб, подібно до багатьох інших, починався з великих надій. Щоранку, відправляючись на роботу, чоловік довго прощався з дружиною, потім вона стояла в дверях і махала йому вслід. Вона не йшла в дім доти, доки його машина не ховалася з виду. Вечорами дружина виглядала у віконце і зустрічала чоловіка у дверях.

ПРОСИТИ ОДНЕ ЛИШЕ ТРЕБА...

Минув час, чоловік, йдучи на роботу, лише встигав випити чашку чаю і кулею вискакував за двері, а вона на той час ще навіть не прокидалася. Коли він повертався додому пізно ввечері, дружина була настільки зайнята домашніми справами, що не помічала його приходу, а коли зустрічалася з ним, то з подивом говорила: «О, ти вже вдома? Зараз я приготую вечерю».

Якогось вечора дружина була зайнята шиттям, очікуючи, що чоловік ось-ось прийде додому. Нарешті вона закінчила шити і стала готувати вечерю. Але чоловіка все не було. Прочекавши дуже довго, вона повечеряла на самоті. Минув ще час, і вона буквально змусила себе влягтися спати на каналі у вітальні, бо чоловік так і не прийшов додому в ту ніч.

Він появився ввечері наступного дня, і дружина ще з порога запитала: «Де ти був?». У його відповіді прозвучала здивування: «Про що ти питаєш? Чи не хочеш ти сказати, що я повинен бути вдома щоночі? Це найбільша дурість, яку я тільки чув за останні роки. Тисячі людей, які перебувають у шлюбі, проводять час порізно. Подумаєш, велика справа, якщо я знову не прийду ночувати! Нам не слід так суворо ставитися до нашого шлюбу. Минулої ночі мені просто не хотілося йти додому. У мене знайшлися важливі справи. Ти ж знаєш, я страшно завантажений. Утім, найчастіше я приходжу додому ночувати. Хіба цього не досить?».

«Ні, не досить», — відповіла дружина і розплакалася. «Заспокойся, — сказав він дещо м'якше. — У нас нормальний шлюб. В основному я ж приходжу додому. Ти не повинна засмучуватися через ніч-другу, яку мені захочеться провести з кимось із друзів. Я не збираюся бути вдома щовечора тільки заради формального продовження нашого шлюбу. Думаю, буде набагато розумніше час від часу порушувати звички. Наш шлюб буде значно яскравішим».

І якщо вам цікаво знати, чим закінчується ця маленька притча, дозвольте вас запевнити, що вони вже більше ніколи не жили щасливо!

«І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне» (Мт. 24:12). Коли наш Спаситель сказав, що в багатьох охолоне любов, Він цим не хотів сказати, що людина просто перестане любити; людина завжди любить щось.

Яка любов охолоне? Якщо в останні дні людина менше любитиме Господа, то вона більше любитиме цей світ. Іншими словами, Церква останніх днів буде наповнена плотськими віруючими, глибоко закоханими в цей світ.

Інтерес до читання Священного Писання почне згасати. Молитися буде все важче і важче, тому що віруючі втратять близьке спілкування з Господом, і для них розмова з Богом у молитві буде як розмова з незнайомцем.

Відвідувати зібрання такі віруючі будуть усе рідше і рідше, оскільки весь час буде зайнятий світськими справами.

Відсутність таких необхідних елементів в житті християн зробить християнство дрібним і безсилым. Християнське свідчення згасне у багатьох церквах і в багатьох будинках.

Як же визначити, чи не охолоне любов до Бога в нашому серці? Що таке любов до Бога?

А як виражається любов до людини? Ми просто хочемо завжди бути з нею поруч. Згадаймо Адама і Єву. Вони любили Бога і поспішали, щоб просто провести з Ним час, поспілкуватися, бути з Ним завжди поруч.

То чи люблю я Бога? Я визначаю це для себе за тим, чи хочу я з Ним спілкуватися, молитися, читати Його Слово, служити Йому, бути з Ним, як з коханою людиною, а чи є хоч щось, що зараз для мене важливіше і цікавіше за Бога. Якщо є — у мене проблеми...

Слова Давида просто вражають: «Як люблю я закон Твій! Весь день міркую про нього...»; «З дороги свідцтво Твоє я радію, як маємком великим»; «... буду радіти Твоїми постановами, не забуваю слова Твого...»; «Опівночі вставав прославляти Тебе за праведні суди Твої!».

І я задаю собі питання: а чи люблю я Бога так, щоб вставати і славити Його вночі? А чи в моєму серці немає і не було такої любові?

Загляньмо у своє власне серце. Чи горить воно щирою любов'ю до Господа до такої міри, що ваші уста наповнюються хвалою, коли він встає вранці і коли лягає спати? Чи наповнює вас невимовна радість? Чи проливаються сльози в молитві за гріхи інших людей? А чи Бог отримує тільки скупі офіційні телеграми, і молитва не творить трепету в душі, не настіпає биття серця при зустрічі з Господом як при зустрічі з коханим...

Чи ви коли-небудь ловили себе на думці: швидше б скінчилася зібрання? То повернімося до питання: чому ми хочемо на небо? Небо — це вічне життя в постійній присутності Господа. Небо тільки для тих, хто так любить Господа, що готовий жити з Ним вічно. Спілкуватися. Служити в його храмі день і ніч. Сидіти біля Його ніг.

«Але, як написав: Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людини не впало, те Бог приготував для тих, хто любить Його!» (1 Кор. 2:9).

Кому дістанеться небо? Тим, хто вже зараз живе, як на небі, тому що вони понад усе люблять Бога.

«Як устане Господар та двері замкне, ви зачнете вистоявати ізнадвору, та стукати в двері й казати: Господи, відчини нам! А Він вам у відповідь скаже: Не знаю Я вас, звідки ви. Тоді станете ви говорити: Ми їли й пили перед Тобою і на вулицях наших навчав Ти... А Він вам відкаже: Говорю вам, не знаю Я, звідки ви. Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду!» (Лк. 13:25-27).

Про кого ця притча? Уявляєте, все життя ходити до церкви, віддати всі сили в служінні, проповідувати, молитися, брати участь у вечері Господній і почути: «Не знаю вас». Що ми зробили не так? У чому проблема? Ісус говорить, у чому проблема: «Але вас Я пізнав, що любови до Бога в собі ви не маєте» (Ів. 5:42).

Бог попереджає: «І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного!» (1 Кор. 13:3).

«Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне!» (Мт. 5:20).

Праведність книжників і фарисеїв, заснована на поверхневому знайомстві з Богом, не спасає. Дехто думає, що належність до церкви забезпечить їм все. Але не кожен, живучи в християнському середовищі, може автоматично вважатися християнином. Ніхто не може проживати по плоті і втішати себе надією, що милостивий Бог прийме його, бо Він такий добрий... У Царстві Божому немає місця тим, чие серце не сповнене любов'ю до Бога, любов'ю гарячої першоапостольської Церкви, про яку Він говорив: «Я знаю твою любов!»... Бо там написано ще й інше: «... А що ти літєлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст...» (Об. 3:16).

І що ще нам сьогодні говорить Бог? «Любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цій світі» (1 Ів. 4:17).

Згадаймо псалом, який співають на наших зібраннях:

**Ми у Бога багато просим, а просити одне лише треба:
Про любов, що все переносить, і чужої нема потреби...**

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою. Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий» (Мт. 11:25-30).

Римляни змушували своїх полонених на доказ повного підкорення проходити під ярмом. Євреї, до яких звертався Ісус, знемагали під тяжким гнітом римського ярма. Схиліть голову, зігніть шию під Моє ярмо, підкоріться Мені як вашому Учителю, закликав Ісус.

Підкоріться — це схоже на насильство. Але ж спасіння дається задарма. Однак правило підкорення — незмінний закон життя. В армії кожний солдат підкоряється своєму офіцеру. Той же закон діє в суспільному і політичному житті. В комерційному світі ми бачимо те саме. Підкорення — закон найвищих людських стосунків у подружньому житті. Дві волі, з'єднані в одну. Дві особистості, але мета одна.

Ісус пропонує нам підкорити нашу волю Його волі, віддати на Його розсуд наше життя, наші плани, наші честолюбні задуми, наші дружні стосунки, наше майно.

Вільне підкорення

Якщо слово «підкорення» все ще неприємно звучить у ваших вухах, зверіть увагу на перше слово Його заклику: «Візьміть». Ісус не звертається до нас різко і жорстко зі словами: «Ідіть сюди, вклоніться переді Мною. Я покладаю на вас це ярмо!». «Якщо ви хочете добровільно, радісно, — то візьміть це ярмо на себе», — ось що Він говорить. В армії змушують підкорятися; тут покора повинна бути вільною. Лише таке підкорення приймає Ісус.

Ісус вимагає лише те, що дається вільно і добровільно. Йому не потрібно нічого, окрім радісної, не примусової жертви. Ісус — Спаситель тих, хто шукає спасіння з доброї волі, і Він кличе лише добровільних послідовників. Він хоче, щоб ми були схожими на Нього. Єднання духа призводить до найтіснішої дружби. Ось чого Він бажає для нас.

«Він, Він, Він»

Якщо ж Його вимога все ще здається вам суворою, зауважте слово: «Моє». «Візьміть на себе ярмо Моє». Скажу відверто, що я не дозволив би керувати своїм життям жодній людині, і звичайно ж, нікому не запропонував би покоритися моїй владі. Але ось появляється Ісус! Вигляді Людини з таким чудовим обличчям, осяяним м'яким, неземним світлом!

Не знаю, що ви відчуваєте при цій думці, але я знаю не одну людину, готову відповісти без вагань на Його заклик.

Згадую коротке оповідання, яке особливо заволоділо моїм серцем. В ньому йдеться про стареньку жінку, сивоволосу, ослаблену під тягарем довгих років життя. Вона була воістину святою і щиро служила Богові. Вона знала Біблію напам'ять і часто повторювала довгі тексти зі Святої Книги. Але з роками сили, а з ними і пам'ять покинули її. Вона майже зовсім втратила здатність згадувати все, що зберігала в запелках пам'яті.

Але один дорожочинний вірш зберігся. Сидячи біля освітленого сонцем вікна, вона раз за разом повторювала цей вірш, ніби насолоджувалась смачними ласощами: «... знаю, в Кого я ввірував, та впевнився, що має Він силу захвати на той день заставу мою» (2 Тим. 1:12). Потрохи і це відійшло від неї, і вона повторювала тільки: «... має Він силу захвати».

Останні тижні, коли святе життя вже впритул наблизилось до невидимого духовного світу, вона геть ослабла. Рідні бачили, що вона тихо ворухить губами, і, думаючи, що їй щось потрібно, нахилились до неї, щоб розчуті її слова. І почули одні і ті ж слова, які повторювала старенька: «Він, Він, Він». З її пам'яті зникла вся Біблія, окрім цього одного слова. Але в одному цьому слові для неї містилася вся Біблія. Це і є підкорення Йому, Начальнику всього життя.

Служіння під ярмом

У сільському господарстві ярмо означає службу. На худобу надягають ярмо,

ТОВАРИШ ПО ЯРМУ

щоб змусити її служити. Її підкоряють не для неробства, а для служби.

Ісус передбачив життя кожного з нас. Ця проста величина істина завжди мене вражає. З безмежною любов'ю Він все обдумав і прорахував до деталей. Він каже кожному: «Я тебе знаю. Я думав про тебе. Я люблю тебе...» І потім, дуже тихо, додає: «Я потребую тебе для Моїх цілей. Будь ласка, дай Мені повну владу над твоїм життям для здійснення Моїх намірів». Це підкорення для служіння.

В ярма бувають дві петлі. Лиш тільки схиляється голова під ярмо з одного боку, як появляється товариш з другого боку; і починаються спілкування і служіння під одним спільним ярмом.

Це не тільки праця для Бога. Це означає працювати разом з Ним. Ісус ніколи не посилає людину саму. Він йде поруч, очищуючи дорогу, вириваючи терня.

Старий фермер намернувся до Христа у зрілому віці. Він був поганою, грубою людиною. «Коли я став християнином, це зауважила навіть моя кішка», — говорив він про себе.

Він розповів, що наступного дня після свого навернення вирушив в село поблизу його ферми. Він йшов весело, на душі було легко, він думав про Спасителя і тихо щось наспівував. Раптом з корчми донісся знайомий запах вина; корчми ще не було видно, але сильний запах огорнув його.

Йому стало страшно, і він не знав, як оминати корчму. Він ніколи ще не проходив мимо, а ось тепер увійти вже не можна. Що робити?

Він розповідав з усмішкою: «Я сказав: «Ісусе, Тобі доведеться йти зі мною і провести мене мимо, сам я не зумію цього зробити». І своєю простою, дещо грубаватою мовою продовжив: «Ісус прийшов, і ми пройшли повз корчму, і відтоді ми завжди разом проходимо мимо».

Цей старий фермер збагнув філософію істинного життя у всій своїй простоті. Наш божественний Супутник завжди йде поруч з нами. Йому відомо будь-яке ускладнення, будь-яке нерозуміння, будь-яка обставина нашого життя, і Він завжди супроводжує нас. Це і є життя під Його ярмом і служіння під Його ярмом.

Крокуючи з Ісусом

Деякі люди намагаються «допомогти Богові». Вони думають, що Господь не може обійтися без їх допомоги. Бідні люди, вони своєю суетою так запарюють все, що пилюкою вкривають справжню дорогу.

Але є Господь для цих живих. Є великий Головнокомандувач в цьому поході. У Нього ґрунтовно продуманий похід для завоювання цілого світу. І Він визначив призначення кожної людини. Він краще знає, що потрібно; Він передбачає всі стратегічні обставини і всі небезпеки компанії. Якщо б Він тільки міг покласти на наше вміння розпізнавати Його голос і на нашу готовність беззаперечно підкорятися Йому, усе було б інакше. Таке підкорення Йому веде до радісного, послухного служіння.

До цього служіння потрібна також підготовка. Кажуть, що для сільських робіт звичайно запрягають під одне ярмо молоду, жваву тварину поруч зі старим, статечним товаришем. Досвідчений трудівник тягне рівним, розміреним кроком, і мало-помалу молода, необ'їжджена тварина пристосовується до цього кроку.

Яка реальна і повчальна ця картина! Ми часто грішимо поспішним, нерозважливим старанням. Ми тягнемо вперед з непотрібною силою, потім кидаємося назад чи вбік. Витрачаємо багато зусиль, але нам бракує витримки і постійності.

Ісус говорить: «Нехай наше ярмо буде спільним; будемо тягнути разом — ви і Я». Кращі і величніші результати будуть досягнуті, якщо ми покірно підемо поруч з Ним, крок за кроком, прислуховуючись до тихого Його голосу. І будемо пам'ятати, що як на фермі, так і тут ярмо завжди надягається так, щоб молодшому було легше в роботі.

Але наступне попередження не буде зайвим. Якщо людина, поклавши свою голову під ярмо, не витримає і звільнить її, вона неодмінно сильно пошкодить шию. Найправильніше тягнути прямо вперед незмінним ходом, не зупиняючись навіть, для того, щоб глянути, чи глибоко врізався плуг і чи варто продовжувати.

Ознаки підкорення

Ісус радить: «Навчіться від Мене». Спочатку ці слова були для мене незрозумілими, але тепер значення їх мені ясне. Згадайте єврейський звичай (2 М. 21:2-6; 3 М. 25:39-43; 5 М. 15:12-18). Якщо купували раба єврея, він повинен був працювати шість років, а на сьомий рік його відпускали на волю. Йому давали повну свободу і все необхідне для облаштування нового життя. Але якщо він відчував, що прив'язаний до господаря бере гору і не дозволяє йому піти геть, він говорив: «Я люблю пана і дім його і не хочу на волю».

Тоді запрошували у свідки всіх сусідів, пан ставив його до одвірка і проколював йому вухо шилом. З того дня він залишався не рабом, а добровільним слугою назавжди. Це було власне, добровільне підкорення панові через любов до нього.

Ось це і творить Ісус. У 40-му Псалмі ми знаходимо пророчі слова про Нього: «Ти розкрив мені вуха» (Пс. 40:7), а в книзі Ісаї знову зустрічаємо ясне пророчтво про Ісуса: «Господь Бог відкрив вуха Мені, й Я не став неслухняним, назад не відступав. Підставив Я спину Своєю тим, хто б'є, а щокли Своєї — щипачам, обличчя Своє не сховав від ганьби й плювання» (Іс. 50:5-6).

Ось у цьому істина: Ісус був Боголюдиною, що підкорилася. При погляді на Ісуса як на людину ми, швидше, схилили бачити Велетня роду людського, премудрого Своїм вченням, з безгрішним життям, надзвичайною силою і впливом. Однак цей великий Учитель, цей Велетень в духовному смислі вибрав добровільне підкорення. Перечитуючи Євангеліє від Івана, ми переконаємося, що Ісус зійшов на землю для того, щоб виконати волю Отця. І ось цей Велетень, ця підвладна Людина говорить нам: «Наслідуйте Мене, вчіться в Мене. Я віддаюся цілком на виконання волі Отця. Ви підкоріться Мені, і ми разом будемо чинити волю Отця».

Мабуть, можна заперечити: «Все це чудово, але це фантазія; Ісус не проколював вуха». Ви маєте рацію — не на вусі Ісуса містилася ознака підкорення; зранене чоло, проколені ребра, руки і ноги носили ці сліди. Ознаки цього підкорення покривають все Його обличчя і тіло.

Апостол Павло, говорячи про страждання, пов'язане зі служінням, знаходить в ньому запоруку належності до Ісуса: «...ношу я Ісусові рани на тілі своїм» (Гал. 6:17).

І ось цей зраниений Ісус, Котрий на Своєму тілі ніс сліди Свого підкорення Отцю, приходять до нас і, простягаючи руки, з очима, що сяють безмежною любов'ю до людей, говорять: «Візьміть ярмо Моє

— дайте Мені повну владу над вами, щоб звершити волю Отця для світу».

Повнота сили

Потім Ісус одним виразом визначає всі результати: «Знайдете спокій душам своїм». Дехто, можливо, скаже: «Я не особливо потребую спокою, я прагну сили». Але мир і сила, по суті, це одне і те ж. Це дві течії Божої ріки. Присутність Бога в повній гармонії з людиною приносить мир, і вона також вносить силу в життя людини.

Серце — центр життя, його сила. Коли воно мирне, то все мирно. Цей мир треба набуті. Він приходить тихенько, поки ви зайняті звичайною щоденною працею. Істинний мир полягає в неспішному, ритмічному русі.

Чи думали ви про те, як відпочиває ваше серце? Поки є життя, воно, звичайно, не зупиняється, але воно відпочиває — биття і відпочинок, удар і перерва. Цим рівномірним биттям підтримується життя. Із серця несеться теплий струмінь крові, яким приводиться в рух весь складний механізм людського організму, а потім настає мить повного спокою. На цьому базується вся незмірна сила цього органу, який ми називаємо серцем; ритмічна, рівномірна вібрація, яка складається з руху і миру, — у цьому вся його сила.

Ритм барв називається красою, ритм звуків — музикою, ритм дій — силою.

При зведенні мостів в Судані контракт було укладено з американцями, тому що вони швидше за інших конкурентів зобов'язалися виконати роботу. На подив багатьох, у визначений термін, за три місяці, все було закінчено, тоді як іншим на це потрібен був цілий рік.

«Яким чином ви, працюючи з іноземними робітниками, змогли закінчити роботу так швидко?» — запитали в американського підрядника. Він відповів: «Ми запросили музикантів і попросили їх грати веселу музику біля наших робітників. Розпорядники підганяли, музика грала, робота кипіла».

Уся таємниця сили в ритмі, а він можливий лише за повної підпорядкованості природі. Людині, яка перебувала все своє життя в досконалії гармонії з Богом, знайомі мирна насолода і дивовижний прояв істинної сили.

Він — мир наш

Під час війни між Іспанією і Великобританією іспанське купецьке судно наздогнав американський військовий корабель. Кількома вистрілами іспанців змусили здатися. Іспанський прапор спустили з флагштока.

Американський офіцер у супроводі кількох нижчих чинів зійшов на іспанський корабель. Їхня присутність на чужому кораблі означала, що кораблем заволоділи англійці.

У вищому, духовному смислі з нами відбувається те саме. На нашій щоглі тріпотів прапор, позначений великим «Я». Як тільки ми опускаємо його на знак нашого підкорення комусь іншому, до нас на борт піднімаються посланці, щоб заволодіти

кораблем. Хто ж той посланець? Святий Дух, Котрого посилає Учитель Ісус як Свого Представника. І Він тут же піднімається на борт нашого життя.

Він ходить палубою, як Власник корабля, Його присутність приносить мир. Плід Святого Духа — «любов, радість, мир...» І поки Він займає місце Капітана, всюди панують досконалий мир і повна сила.

Вміла рука

Багато років тому в Лондоні в маленькій крамничці старовинних речей зібрався натовп людей на оголошений аукціон. Антиквар показав стару, почорнілу скрипку і сказав: «Панове, пропоную чудовий старовинний інструмент. Це річ, яку зробив сам Антон Страдіварі. Це дорожочинність, яку можна оцінити на вагу золота. Що ви запропонуєте?».

Присутні з недовірою дивилися на антиквара. На скрипці не було імені Страдіварі. Але їм пояснили, що деякі з його скрипок не були позначені його іменем, тоді як на інших, не справжніх, це ім'я часто підбрене. Покупці все ж сумнівалися. За скрипку пропонували п'ять золотих гіней, але не більше. Антиквар вмовляв: «Просто смішно пропонувати таку мізерну суму за таку рідкісну скрипку». Але марно, більше за скрипку ніхто не давав.

З вулиці до крамнички зайшов якийсь чоловік. Середніх років, дуже високого зросту, худорлявий, чорноволосий. Він підійшов до прилавка і, не звертаючи ні на кого уваги, взяв до рук скрипку і почав ретельно її оглядати. Він обережно обтирав її носовичком, натягував струни, прислухавшись до їх звучання. Потім взяв смичок, і натовпом пронеслося ім'я: «Паганіні».

Смичок ледь торкнувся струн, і чудові, ніжні звуки захопили присутніх, які затамували подих. Чоловіки зняли шапки, і всі стояли в благоговінні, ніби при священнодійстві.

Нарешті скрипаль замовк. Опам'ятавшись від зачарування чудесної музики, присутні почали домагатися скрипки. «50 гіней, 60, 70, 80». Скрипка дісталася знаменитому скрипалю за 100 золотих гіней. Того ж вечора він дав концерт, і тисячі людей були зачаровані неймовірним звучанням старої, почорнілої скрипки.

Нею нехтували, поки знаменитий скрипаль не оволодів нею, і тоді їй не знали ціни. Доторк руки майстра виявив її рідкісну цінність, викликав приховану в ній гармонію.

Так і деякі з нас нехтують гідністю внутрішнього ества людини. Ми оцінили б її в п'ять гіней, тоді як справжня ціна її незмірно вища.

Не знецінюймо Боже творіння. Невже ми не віддамо до рук Великого Учителя цей дорожочинний інструмент — нашу власну особистість! Без сумніву, нам знадобиться ремонт, коли Учитель візьме її до рук, і тоді з нашого життя поллється чудові, рідкісні, гармонійні звуки пісні Божої, котрі заповнять всіх і приведуть до Творця, великого Композитора небесної музики.

С. Л. ГОРДОН.

СЕСТРА МИЛОСЕРДЯ

Тамара Резникова

«Так нехай і ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Мт. 5:16).

найстрашнішим днем за її 24-літнє життя.

Вранці вони вирішили поїхати за місто і погуляти там з Миколкою. Погода була по-весняному чудовою, і вони раділи, що можуть провести вихідний на природі зі своїм хлопчиком. Вони сіли в «Москвич», який подарували їм на весілля батьки Олексія. Віра з сином сиділа на задньому сидінні. Миколка вже почав розмовляти і смішно лепетав щось. Олексій широко усміхався і, милуючись сином і дружиною, поглядав на них у дзеркало. Віра сміялася від щастя, слухаючи, як смішно Миколка переінакшує слова...

Раптом страшний удар, тріск і крик змішалися в один хахливий звук. Потім настала темрява...

Віра отямилася на третій день в палаті травматологічного відділення міської лікарні. Проміння весняного сонця весело відбивалося на білій стіні, у відчинене вікно вливався ніжний запах квітучих дерев. Тупий, ниючий біль сковував ніби налите свинцем, тіло. Віра не могла зрозуміти, де вона. Біля її ліжка на стільці сиділа якась жінка і, закривши обличчя руками, тихо хиталася. Руки її були схожі на руки мами, але волосся ні. Її мама вродлива, молода і темноволоса, а в цієї жінки все волосся сиве. І раптом Віра все згадала. Страх і жах відбилися в її очах, вона застогнала.

— Вірочко, донечко, мила моя, — почувла вона рідний голос мами, яка зразу нахилилася до неї. — Я тут, я з тобою...

— Мамо, мамочко, де я? Де Олексій і Миколка? — ледь чутно, слабким голосом запитала Віра. — Що трапилося? Де вони?

Світлана Миколаївна не знала, як сказати доньці, що Миколка і Олексій загинули відразу, коли потужний КАМАЗ, водій якого втратив керування, виїхав на зустрічну смугу і на великій швидкості врізався в їх машину; не знала, як сказати, що Віра втратила і ту дитину, яку носила під серцем, і що більше в неї ніколи не буде дітей... Вона подумки просила в Бога підтримки для своєї єдиної доні і для себе, знаходячи в собі сили дякувати Йому за те, що Віра залишилася живою попри численні переломи і травми.

В палату зайшли медсестра і лікар. Світлана Миколаївна, ледве стримуючи ридання, вийшла в коридор. Там вона підійшла до вікна і, дивлячись в чисте голубе небо, прошепотіла:

— Господи, що мені робити? Як мені сказати їй про те, що сталося? Дай мені сили. Завтра похорон. Я розумію, що повинна сказати їй правду. Допоможи їй знести цю страшну для неї звістку і розлуку з коханим чоловіком і сином, зміцни її в надії на зустріч з ними у Тебе на небі...

Вона знову зайшла до палати. Віра намагалася розпитати знайому медсестру, що трапилося, але та вдавала, що не чує шепоту молодшої жінки. Світлана Миколаївна нахилилася над дочкою і, гладячи її по блідій щоці, тихо промовила:

— Віронько, дорога моя дитинко, Олексій і Миколка... вже у Господа... Вони загинули в тій страшній аварії. Завтра похорон.

— Ні, ні, ні, — надиривим, слабким голосом закричала Віра. — Цього не може бути! Мамочко, скажи, що це не так... Я хочу їх бачити... О, Господи, чому? Ні, я не вірю, ні, ні...

Сльози матері безшумно падали на обличчя дочки, змішуючись з її слізьми і риданнями, що розривали серце. Світлана Миколаївна стримувала себе всі ці три дні, відтоді, як дізналася про цю страшну трагедію, але зараз, бачачи страждання дочки, сама не могла більше тамувати свій біль...

Родичам і друзям, які телефонували до лікарні чи сиділи у вестибюлі травматологічного відділення, намагалися дізнатися про стан Віри, почали говорити, що вона отямилася і до неї можна зайти,

але не більше, ніж на п'ять хвилин. Багато стояли в коридорі, не наважуючись зайти до палати, щоб своїми слізьми не засмучувати Віру ще більше. Прийшли батьки Олексія і, намагалися стримати свій власний біль, мужньо зайшли до палати. Вони любили Віру як рідну дитину, і Миколка був їх першим улюбленим внуком. Якби вони не були віруючими і не мали б надії на зустріч з дорогим сином і внуком у Господа, вони могли б просто зійти з розуму від горя...

Закінчився і цей день, повний сліз, печалі і болю. Віра, незважаючи на знеболювальне і снодійне, лежала з широко розплющеними очима і просила в Бога лише одного — смерті. Зараз це страшне слово мало для неї інший смисл. Смерть завжди приходила до когось іншого, вона була десь там, далеко, з людьми, про котрих читаєш в газетах чи слухаєш в новинах, але тільки не у твоїй сім'ї, не з твоїми рідними. Тепер вона завітала в її дім, в її життя, і це — реальність. Вона розуміла, що з цим треба змиритися, але думки про те, що Олексій і Миколка більше нема на землі і її дім зараз порожній, розривали змучене серце...

Господь допустив це, але чому Він не забрав і її життя? Вона не хоче жити без них, без дитинки, яку носила під серцем. Бог забрав у неї всіх, кого вона так сильно любила, і її життя тепер — суцільна трагедія...

Два місяці пролежала Віра в лікарні. Після того, як її виписали, вона ще довго ходила на милицях, точніше, пересувалася своєю квартирою, де ще зовсім недавно жила радість. Світлана Миколаївна перебралася до дочки, бо Вірі постійно потрібна була допомога. Щодня, незалежно від погоди і самопочуття, вони сідали в автобус і їхали на міське кладовище. Там Віра притулялася до дерев'яного стовпа на могили, на якому були прикріплені фотографії її чоловіка і сина, і довго мовчки стояла, заплучивши очі. Вона більше не плакала, тільки сильно туга за коханим, постійна задума і відчуженість від цього світу відбивалися в її великих, карих очах...

Інколи, читаючи Біблію, Віра заздрила ізраїльтянам. Вони могли огорнутись веретою і поспати голови попелом, могли кричати і падати ниць... Вона не могла і цього. Подовгу, відклавши милиці набік, сиділа вона біля вікна і дивилась в небо, наче намагалася побачити через хмари своїх коханих...

Світлана Миколаївна знала, що в такі хвилини дочка завжди у своїм мовчанні подумки звертається до Отця Небесного, і старалася залишити її саму. Вона виходила в іншу кімнату і ставала на коліна, просячи в Бога сили і здоров'я, надіючись у своєму житті лише на Нього. Залишившись вдовою, з п'ятирічною Вірою на руках, вона більше так і не вийшла заміж, присвятивши своє життя доньці і служінню Богові, займаючись з дітьми у недільній школі. І хто, як не мама, що сама пережила біль втрати близької людини, могла зрозуміти своє дитя?

Минали дні за днями, ніскільки не зменшуючи тугу і страждання Віри. Здавалось, усмішка назавжди покинула її миле обличчя.

— Господи, навіщо Ти все це зробив зі мною? — запитувала вона Бога одне і те ж. — Чому Ти мовчиш? Невже Ти забув, як я любила Тебе ще з тих пір, коли була маленькою дівчинкою? Я пам'ятаю всі Твої благословення до тої страшної суботи. Господи, пам'ятаю і кличу до Тебе, але не чую Тебе. Де Ти, Отче? Я втратила всяку радість. Моя єдина надія — це спасіння, яке Ти дав мені через Сина Твого Ісуса. Єдина дорога, на якій я можу з'єднатися з Тобою і з тими, що були мені дорогі, — це померти... Забери мене з землі, я не хочу жити...

До них часто приходили знайомі і друзі з церкви. Віра завжди була мовчазна і задумана.

Так минув рік. Якось теплим травневим вечором зателефонувала завідувача, Ірина Олександрівна, і попросила дозволу зайти на кілька хвилин. Світлана Миколаївна із ввічливості запросила її.

Завідуюча прийшла з квітами і великим тортком до чаю. Вона була знайома зі Світланою Миколаївною ще до весілля Віри і привітно усміхнулася, стараючись не показати, що зауважила її посивілу голову.

Побачивши свою колишню медсестру, Ірина Олександрівна дуже засмутилася. Віра змарніла і злегка накульгувала. Сині кола під очима свідчили про безсоння і серцеву недостатність. Віра ні про що її не запитувала і сиділа, як звичайно, мовчки і задумливо. Світлана Миколаївна заварилася чай і запросила гостю до столу.

Звикнувши до того, що Віра завжди мовчить, Світлана Миколаївна сама підтримувала бесіду, розпитуючи Ірину Олександрівну про її роботу і друзів, запитала, чи вірить вона в Бога, і трохи розповіла їй про життя віруючих і про спасіння душі, запросила у неділю відвідати їх церкву.

Ірина Олександрівна знизала плечима і сказала:

— А навіщо? Який смисл у вашій вірі, якщо ваш Бог не захистив Віру від такої біди? Я пам'ятаю, як вона постійно молилася за всіх, навіть на роботі. За вагітних, за лікарів та інших працівників, які потрапляли в складну ситуацію, і навіть за мене, грішницю. Я доброїшої і чесної, ніж вона, не зустрічала в житті людини. За що ж Бог так покарав її? Мені це не зрозуміло. Трагедії, звичайно, трапляються у всіх людей, але ж ваша Віронька, Світлано Миколаївно, свята...

І це запитання. Ось ви кажете, що людині без Бога не можна жити на землі і тільки тих, хто вірує в Нього і в Його Сина Ісуса Христа очікують вічне життя і радість після смерті. Але тоді поясніть мені, будь ласка, чому Віра так страждає і плаче вже цілий рік, якщо її чоловік і син, як ви говорите, в Бога на небі і в неї є надія зустрітись з ними? Чому вона так змінилася за всіх, навіть не спілкуючись? Як ви думаєте, вона більше не вірить в Бога? Вона розчарувалась у своїй вірі?

Світлана Миколаївна важко зітхнула і глянула на дочку. Їй здалось, що в Віриних очах появився живий вогник і порожевіли щокі.

— Можливо ти, донечко, відповіш сама на ці запитання? — сказала вона.

Віра з виразом каяття на обличчі звернулася до Ірини Олександрівни:

— Я дуже вам вдячна, дорога Ірино Олександрівно, за те, що ви прийшли до нас. Це Сам Господь послав вас. Я наче збудилася від тривалого і страшного сну, адже за віком триває життя. Я у своєму горі зовсім забула про людей, які потребують спасіння. Можливо, комусь треба розповісти про Христа, можливо, комусь набагато гірше, ніж мені. І мама зі мною зовсім замучилася, а їй лише 45. Багато людей не мають надії на зустріч зі своїми померлими, яких так любила, а в мене вона є. Я знаю, що їм там добре, і моїй маленькій дівчинці, що не народилася, також. Увесь цей рік, і навіть сьогодні вранці, я просила в Бога лише одного — смерті для себе, а це гріх, я знаю. Богові видніше, що робити з нами. Недовго я була дружиною і матір'ю. Отже, так треба, і моє призначення тут, на землі, інше. Господь вкаже, що мені робити. Дякую вам. Я піду до себе, мені дуже багато треба сказати моєму Отцеві.

Віра пішла. Ірина Олександрівна також почала збиратися і на прощання сказала, що їй пропонують роботу завідувачою жіночої консультації в міській поліклініці, і вона,

швидше за все, погодиться на цю посаду. Потім додала, що хотіла би працювати разом з Вірою.

Через два тижні Віра приступила до нової роботи в жіночій консультації як медична сестра. Ірина Олександрівна відрекомендувала її новому колективу як свою колишню співпрацівницю, даючи всім зрозуміти, що в неї з Вірою стара дружба. Віра, як і раніше, була з усіма привітна і дружелюбна. Особливо уважно і ласково вона ставилася до вагітних і всяко намагалася підбадьорити їх, сказати добре слово, запропонувати воду чи сік, які вона завжди купувала спеціально для них.

І звичайно, особливо коли вагітні приходили на останній прийом перед пологами, завжди молилася, щоб Господь благословив пологи і дитя. Жінки почали зауважувати, що ті, кого Віра благословляє молитовно, народжують здорових, міцних дітей і самі швидко відновлюють сили після пологів. Багато самі просили Віру помолитись за них, а після народження, коли знову приходили на прийом до лікаря, щиро дякували своїй медсестрі.

Люди знали про її власну трагедію і жаліли Віру, але вона завжди усміхалася, не викликаючи до себе ніякого співчуття. Вона любила свою нову роботу, своїх вагітних, любила людей і лише інколи, дивлячись на маленьких дітей, її очі блищали від сліз, які вона намагалася приховати.

І все ж найголовнішою її турботою були жінки, які приходили на обстеження, щоб взяти направлення на аборт. Вона пізнавала таких по виразі зацькованості і стурбованості в їх очах. Лікар, яка проводила ці обстеження, не задавала ніяких запитань, не пропонувала цим жінкам зберегти вагітність і не пояснювала, які наслідки можуть бути після абортів.

Інколи прямо в кабінеті лікаря Віра запитувала в цих засмучених жінок, чи не хочуть вони зберегти вагітність, але завжди звучало коротке «ні». Найчастіше це були молоді незаміжні дівчата, яких хвилювало лише одне: якомога швидше позбутися того, що їм може завадити в житті. Приходили також жінки, що вже мали дітей, були й такі, котрі взагалі не хотіли їх мати. Словом, у всіх були якісь причини знищити своє дитя.

Віра молилася за них і за те, як знайти ключ до цих сердець. Вона бачила, що багато жінок ставляться до абортів дуже легковажно, не вважаючи це чимось жальним і грішним.

Із реєстраційних карточок вона виписувала адреси і номери телефонів цих жінок, потім телефонувала їм, пропонуючи зустрітись і поговорити про їх «проблему». Деякі відповідали брутально і просили не втручатися в їх життя, деякі просто ввічливо відмовлялися від зустрічі, а були й такі, які погоджувались на розмову.

Інколи Вірі вдавалося переконати деяких з цих жінок відмовитись від абортів. Коли таке траплялось, вона з усіх сил старалася допомогти їм чим могла, і коли народжувалися здорові діти, раділа так, наче народила сама. Вона купувала соски, пляшечки, пелюшки... Вечорами вчила молодих мам пеленати немовлят і доглядати за ними. Це стало її життям. Віра знала імена всіх таких дітей, вітала їх з днем народження, робила уколи і масажі і весь вільний час віддавала їм. Любов вихлюпувалася через край з її доброго серця.

Багато жінок, які пізнали радість материнства завдяки Божій милості і наповненому Христовою любов'ю серцю Віри, почали приходити в дім молитви, і поступово Істина Господня проникала в їх серця і примножувала ряди дітей Божих.

Світлана Миколаївна в усьому підтримувала дочку. Вона постійно шукала корисні матеріали, які могли знадобитися Вірі в розмовах з жінками, виписувала різну медичну літературу, збирала дані про шкідливість абортів і наукові докази про те, що плід живе з миті зачаття. І звичайно, не залишала без уваги підопічних Віри, допомагаючи всім, чим тільки могла. Її часто можна було бачити з дитячою коляскою чи з великими сумками з продуктами для самотніх молодих мам...

Далі буде.

НАДЗВИЧАЙНА ВИНА

Ранавалона І, королева Мадагаскару, ненавиділа християн, які мешкали в її королівстві. У неї було безліч скарг на них, вони зневажали її ідолів, завжди молилися, постійно ходили до церкви, їхні жінки були цнотливі. Вона послала офіцерів зібрати всіх, кого підозрювала в християнстві, і притягнути їх до суду.

1600 вірних, коли їм зачитали звинувачення, згодилися з ними, тому що відмовитися — означало б відкритися від Христа. Королева дала їм ще один шанс зректися Христа і вклонитися її ідолам, але вони були непорушними. З ви роком «надзвичайна вина» багатьох кинули в похмурі вогке підземелля, а багатьох стратили. Але замість одного вбитого християнина появилася 20 нових.

І королева видала наказ стратити ще 15 християн. Їх повинні були скинути зі скелі в стрімку ущелину з висоти 50 метрів. Королівських ідолів витягли на верхівку скелі, а християн повісили на линві над прірвою. «Поклонятимешся своєму Христові чи богам королеви?» — запитували воїни

кожного християнин. І у відповідь лунало: «Христові». Линву обтирали — і Божі діти стрімко падали на скелі. Дехто співав, коли летів назустріч смерті. Одну дівчину помилували, оголосивши божевільною. Згодом вона заснувала на Мадагаскарі велику церкву.

У більшості країнах обвинувачені мають презумпцію невинності доти, поки не буде доведено їхню вину. Однак мусить бути достатня кількість доказів, аби визнати їх винними. Проповідь Христа в країнах, де панує безправ'я, часто вважається злочинном проти уряду. Вірні є винними, поки не доведуть свою невинність. Вони повинні зректися Христа, щоб стати невинними на людському, земному суді.

Однак на небесному суді звинувачення, фактично, стає перемогою. Вирок «надзвичайна вина» — означає, що було подано стільки доказів віри в Христа, що виправдання стало просто неможливим!

Якби сьогодні вас судили за те, що ви — християнин, чи вистачило б доказів для визнання вас винним?

«Завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас» (1 Петр. 3:15).

СІМ'Я – ЦЕ ВЕСЕЛО!

Виношуючи в голові задум цих рядків, я вирішила запитати коханого, що б він радив про нас написати. А у відповідь почув: «Напиши, що сім'я – це весело!».

Одразу після одруження ми з чоловіком ніяк не переймалися тим, що тепер ми – це не «ми», а «сім'я». А що таке сім'я? Те, що сталося з нами, – це було злиття в одне ціле нашого часу, сил, здібностей, поглядів, смаків, характерів. Слово «сім'я» звучало і сприймалося статично, як щось остаточне, щось, що відбирає молодечу свободу, накладає зобов'язання. (Може, саме тому багатьом молодим людям так важко зваяжитися на одруження?).

Те, що після одруження сталося з нами, а навіть не сталося, а постійно відбувається, – це дуже динамічна вибухова суміш, яка постійно кипить і збагачується новими інгредієнтами. І, безперечно, одним з визначень сім'ї у нашому випадку могло б бути щось таке: сім'я – це постійна пригода і місце, де двом закоханим дійсно весело.

І ми абсолютно впевнені: коли сім'я стає місцем присутності Бога, там просто не може забракнути радості.

Оксана Ошовська.

ВІДВОЙОВАНИЙ У БОЖЕВІЛЛЯ

Я народився і виріс у християнській родині. У 1960 р. наша родина переїхала з Кавказу в Україну, у м. Маріуполь. На жаль, у дитинстві щодо Христа я був досить бунтівною особистістю. Але в Бога було багато шляхів для мого виховання. У нашому домі майже кожної неділі вечорами проходили зібрання. Присутності на них уникати не вдавалося, а тому було над чим замислюватися...

Дуже часто Бог будив мене вночі – іншого пояснення просто немає, і мені доводилося чути молитву моєї матері. А їй було про що молитися. Через те, що я, як наймолодший з шести дітей, спав у кімнаті з батьками, мені просто неможливо було не чути цієї молитви.

Оглядаючись і оцінюючи своє життя з позиції пастора, я розумію, що це були віхи Божого шляху.

Приблизно в 16 років, вірячи в те, що Бог є, я звернувся до Нього з зухвалими словами, щоб Він не чіпав мене і що я зможу побудувати своє щастя на землі і без Нього. Помилуй, Господи, всіх, хто зухвало звертається до Тебе своїми устами і серцем. Потім був спорт – серйозний спорт. Я займався водним багатоборством. Це важкий вид спорту. Крос, веслування на ялах, плавання, стрільба і гонки під вітрилом. Через рік я вже був кандидатом у майстри спорту і чемпіоном України і в особистому, і в командному заліках.

Це був час самоствердження і доказування Богу, що я щось можу і без Нього. Через багато років я пожавав посягне у вигляді пошкодженого хреста і загрози інвалідності. Війна з Богом – завжди дорога справа. Ось тільки початківці чомусь не думають про цю ціну.

У 1974 році, всупереч усім спортивним прогнозам і домовленостям, мене, всетаки, забрали в армію. На моє ім'я були заготовлені документи в спортивну роту Чорноморського флоту. Не зважаючи ні на що, шлях заклоту продовжувався.

Я служив на Північному Кавказі в ППО. Через півроку вже був заступником командира взводу і комсоргом роти. Грандіозна п'ятитка, бійки... Тільки милістю Бога я не опинився на лаві підсудних, оскільки командування наполягало на двох роках «дисбату». Висновки зроблені не були.

Через деякий час, вже в іншому гарнізоні, новий фінал. На прохання старших солдатів, що змовилися помститися мені, я поїхав в нетверезому стані по горілку. Відразу після цього черговому гарнізону зателефонували і сказали, що я викрав автомобіль.

Закінчилося все просто: бійка з черговим по гарнізону, який мало не пристрелив мене, як скаженого пса. Як соромно мені нині за весь той час. Мені просто і ясно сказали, що два роки в'язниці мені за безпечено.

У цей час до мене приїхали віруючі родичі та друзі. Довелося все розповісти братові. Я не знаю, як вони за мене молилися, але відразу після їх від'їзду все було закрито, і мене відправили у «заслання» – будувати аеродром в місті Світлограді.

Мало що змінилося і там. Господи, які ж ми вперті! Я єдиний, хто працював на

транспортному автомобілі. Вдень возив вино солдатам, а вночі на автомобілі «обслуговував» офіцерів у їх пригодах. Скільки разів у цьому бунтівному шляху я дивився в очі смерті. Через кілька місяців якимсь дивом опинився в автозвезді в Ставрополі, отримав новий ГАЗ-66 з цивільними номерами, цивільний одяг і возив по Кавказу якусь спецгрупу з Москви.

І ось тут почало щось мінятися в моїй бунтівній душі. Я просто хотів жити! Шо-ранку я знімав пілотку і просив Бога, щоб Він мене зберіг, тому що я не раз дивився в очі смерті. Увечері «обмивав» вдалий день, а вранці знову молився...

Але розв'язка мого неспокую наближалася. Життя просто втратило сенс і мету. Горілка, зрада, розпуста, страх – все змішалося в страшний клубок. Після невдалої спроби самогубства (тільки Бог зберіг мене) я усвідомив, що програв і що став повним банкрутом. Якось страшна сила штовхала мене вперед, у прірву. І я розумів, що це не звичайна прірва. Від неї віяло незвичайним жахом...

Я пам'ятаю цей жах. Здається, я ненавидів весь світ. Але ще одне я зрозумів – мені потрібен Бог. Це були непрості хвилини. Я попросив Бога забути мої божевільні слова. Сказав Йому, що програв і здаюся. Я просив Його про милість і любов, тому що мені так самотньо і страшно. Відповідь прийшла. Зник страх, і начебто чиясь рука заступила прірву і почала повільно розгортати мене у зворотний бік.

Бог прийняв мене! Я дуже вдячний Йому, моїм батькам, сестрам і братам, які відвоювали мою долю в божевільні. Сатана ще не раз намагався повернути мене до себе різними шляхами аж до особистого свого з'явлення. Але моя доля була вирішена. Слава і поклоніння моему Господу!

Нехай мій шлях заклоту, банкрутства і покаяння торкнеться чийось серця і полегшить шлях до покаяння. Якщо це станеться, душа моя ще раз буде винагороджена.

З любов'ю та молитвою,

Павло Желноваков.

«50 речей, які вбив Інтернет» – так називалася стаття в газеті The Daily Telegraph, що вразила британську аудиторію – кілька сотень коментарів та листів до однієї статті.

Наше життя з приходом Інтернету та цифрових технологій змінилося, мабуть, на краще: в Інтернет-магазинах купувати зручніше, зручно мати під рукою всю потрібну інформацію, дуже важливо мати можливість швидко передавати дані і миттєво дізнаватися про новини. Проте не всі зміни для нас пов'язані з придбанням, багато з них пов'язані з втратами. Можливо, саме тому британська публікація викликала такий резонанс. Ми не помічаємо цих змін і втрат до тих пір, поки не оглянемося років на 10.

Ось деякі з речей, які ми втратили в епоху Інтернету.

Мистецтво ввічливої незгоди

У мережі безліч матеріалів про те, як треба ввічливо і делікатно дискутувати. Проте збільшення майданчиків для обговорення призводить до загального загострення тону діалогу. Бажаання викрити опонента перевищує всі норми.

Прослуховування дисків та альбомів повністю

Світ Інтернету – це царство фрагменту: одного відео з YouTube, однієї пісні, одного фрагменту з фільму. Почавши слухати пісні одного виконавця, ми миттєво перемикаємося на іншого.

Пунктуальність

До появи мобільних телефонів доводилося бути пунктуальним. Сьогодні зустріч можна затримати, відкласти, а то й взагалі скасувати в останній момент.

Паперові телефонні довідники

Навіщо вони, якщо вся контактна інформація вивішена на сайті на відстані декількох кліків мишкою?

Наручний годинник

Діставати мобільник кожного разу не дуже зручно, проте він поєднує в собі все більше функцій.

Паперові листи

Якщо ви не належите до спеціального клубу, де учасники пишуть один одному листи, то коли ви востаннє отримували паперовий лист від друга? У минулому столітті?

Пам'ять

Навіщо зберігати в ній щось, якщо «все знайдеться через Google»?

Результати спортивної гри на наступний день

Коли востаннє ви купували газету, щоб дізнатися, хто виграв у тому важливому чемпіонаті?

Запам'ятовування телефонних номерів

Ми пам'ятали десятки номерів. А тепер пам'ятати нічого не треба. Доки не втратиш телефон. Але хто з нас про це думає? А ті, хто, все таки, думає, часно синхронізують телефон і комп'ютер.

Повага до лікарів та інших фахівців

Прочитавши всі статті на всіх сайтах, вивчивши по блогах всю інформацію про поліклініку або лікарню, ми приходимо до лікаря, щоб з усією відповідальністю оголосити йому про свій діагноз і спосіб лікування. Йому залишається тільки погодитися.

Повага до істориків та наукових працівників

Будь-якого історика ми легко перевер-

шимо у знаннях, якщо під рукою є Вікіпедія.

Повага до священників

Озброївшись пошуковою системою, можна швидко пояснити будь-якому священнику, як сильно він помиляється і наскільки неправильно проповідує.

Знання географії

GPS та Інтернет-мапи повністю звільнили нас від необхідності запам'ятовування вулиць, доріг і маршрутів. Поки є електрика і вони працюють, загубитися складно.

Конфіденційність

Нашу пошту прочитують. Нехай лише робот, який вирішує, яку рекламу краще поставити на нашу сторінку. Але в який саме момент робот перестане бути роботом, ми навряд чи дізнаємось.

Усамітнення

Спробуйте відключити мобільний телефон та Інтернет і побути два-три дні з сім'єю. Включивши телефон і комп'ютер знову, ви побачите, що вас вже мало не з міліцією розшукують.

Концентрація

Скільки хвилин поспіль ви можете працювати, не відволікаючись на «Вконтакте», «Однокласники», пошту, ЖЖ-стрічку або новини? Довідкові сторінки в паперових щоденниках

Обід

Нормальний обід. Не перекушування похалцем за робочим комп'ютером під час відпочинку та перегляду не пов'язаних з роботою сайтів.

Вільні вечори

Це було давно – вечеря, неквапна прогулянка, вечірня тиша і книжка в руках... Зараз треба терміново доробити одне, друге, і втомившись начебто немає до другої години ночі. Її відчуваєш, лише коли сідаєш попрацювати з документами або книгами, бо монітор чи увімкнена пошта створюють ілюзію другого дня. Те, що це ілюзія, ми відчуємо на ранок.

Кілька годин сну

Ті самі, які ми протягом дня витратили на Інтернет-бої і читання всього підряд без розбору.

Вміння працювати з паперовою книгою

Правда, коли читаєш книгу, не вистачає гіперпосилань, а головне – пошуку по книзі?

Читання серйозної літератури

Просидіти цілий день на історичному або релігійному форумі, кидати один в одного висловлювання у мережі цитатами – зовсім не те саме, що вдумливо почитати серйозну книгу з відповідної тематики.

Почуття

У перші місяці роботи в Інтернеті кожне повідомлення про хвору або покинуту дитину займало розум, думки і почуття. А потім виробляється імунітет, і лише найвразливіший не прокручує статті про допомогу, думаючи, що всім не допоможеш. Раніше достатньо було просто фактів. Сьогодні, щоб спонукати народ здати кров або зібрати гроші, потрібно докласти неабиякої журналістської майстерності.

Допомога

Як і раніше, мало хто допомагає ближ-

нім. І нечасто. Але тепер своє сумління можна легко заспокоїти! Просто перепостити повідомлення, додавши до нього три знаки оклику. Інформаційна підтримка – річ, звичайно, важлива, але якщо всі будуть обмежуватися передумкою, хто ж буде допомагати?

Відповідальність

Як просто відсунути свої обов'язки на користь віртуальних проблем – піти читати форум замість того, щоб побути з дітьми, сидіти на YouTube замість того, щоб допомогти дружині у хатніх справах, робити вигляд, що страшенно зайнятий роботою. З другого боку, відповідальності у мережі у нас не більше – обіцяємо і не виконуємо без особливих докорів сумління.

Терпіння

Це раніше лист писався довго і вдумливо, іноді кілька днів, потім чекали відповіді кілька тижнів. Сьогодні легкий помах пальцями, і всі ті слова, про які ми пошкодуємо вже через півгодини, понеслися у кіберпростір зі швидкістю Інтернет-каналу.

Спокій

Безсумнівна перевага мобільника в тому, що завжди можна подзвонити близькій людині, дитині і перевірити, чи все гаразд. Але проблема вирішена лише частково – ви в сотій раз набираєте номер, щоб почути: «Абонент перебуває поза зоною досяжності». Що краще – не знати нічого взагалі чи чути таку автоматичну відповідь?

Усна передача досвіду

Коли нам потрібен рецепт святкової страви, ми звертаємося за порадою до старшого покоління чи набираємо потрібний запит в Інтернеті?

№ 9 (96)

Виходить щомісяця

ВЕРЕСЕНЬ 2012 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»

Обсяг — 1,86 умовного

друкованого аркуша.

Тираж — 15000 примірників.

Замовлення № 923.